

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

XI priores dies complectens

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1863

De S. Severino Presbytero Noricorum Apostolo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72708](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72708)

Moritur 10
Octob. anno
425.

Laudatur a
Cælestino Pa-
pa.

quod si moram feceris, non me vita fruentem repe-
ries. Neque cum istud diceret aberravit a vero :
quippe vigesimo primo anno, quo Episcopatum ges-
serat, vi Idus Octobris morte occubuit, ad undeci-
mum consulatum Theodosii, et Cæsaris Valentiniani
primum. Imperator Theodosius Thessalonica rever-
tens, ad funus ejus efferendum non pervenit. Nam
pridie quam Imperator Constantinopolim ingredere-
tur, Atticus sepulchro conditus fuit. *Hactenus Socrates.*
Eadem fere Nicephorus lib. 14, cap. 24, quibus reliqui
omnes in anno mortis et tempore dignitatis Episcopalis
administratæ consentiunt. Denique; S. Cælestinus
Pontifex epistola 7, quæ extat tomo 1, Concil. Ephesini
cap. 17, scripta ad Nestorium Theodosio xiii, et Valen-
tiniano iii, AA. Coss. (is est annus Chr. DCXXX.) hoc
eum elogio exornat : Sanctæ recordationis Atticus,
Catholicæ Magister fidei, et vere B. Joannis etiam
ad ista successor, eos (Pelagianos) ita persecutus est
pro Rege communi, ut iis nec standi quidem illic
copia præstaretur. Mansit nos post ejus exitum solli-
citudo vel maxima, cum successor ipsius, utrum
etiam in ejus fide succederet, quæreremus, quia dif-
ficile est continuari, quæ bona sunt: nam sibi sæpe
alternis vicibus mala succedunt. Habuimus tamen

post hunc, a quo eram continuo deserendi, sanctum
Sisinnium celebratum simplicitate et sanctitate colle-
gam, eam fidem, quam invenerat, prædicantem.
Eum celebrant Græci in Menæis xi Octobris. Sisinnio
successit Nestorius, quo ob impietatem in exilium acto,
fuit Episcopus Maximianus, cujus ante meminimus. Hic
successorem habuit S. Proclum, qui (ut verba Socratis
lib. 7, cap. 40, huc transferam) eum ad ætatem viri-
lem perveniret, multum cum Episcopo Attico versa-
tus est, illiusque scriba fuit. Atticus ad gradum
diaconatus evehit. Ac cum presbyterii honore dignus
putaretur, a Sisinnio, ut supra demonstravi, ad Epi-
scopatum Cyzici designatus est. Sed hæc jam ante
factitata erant. Id temporis vero sedem Episcopalem
Ecclesiæ Constantinopolitanæ obtinuit. Vir erat
morum probitate præter ceteros eximius. Quippe in-
stitutus ab Attico omnes ejus virtutes sedulo imita-
tus est. Tolerantiam, quæ etiam Atticus præditus fuit,
multo magis quam Atticus excoluit. Nam Atticus
cum tempus postularet, hæreticis terrore incussit.
Proclus omnibus se mansuetum et facilem præ-
buit, etc. De S. Proclo cum Martyrologio Romano
fusius agemus xxiv Octob.

DE SS. DOMINICA, GEORGIO CHOZEBITE. ÆMILIANO CONFESSORE.

CIRCA ANN.
CDLXXV.
VIII JANUARI.

Vita Domi-
nica, ex
Menæis.

Dominicam, sive Dominicam, ceteris Latinorum
fastis ignotam, uti et Georgium Chozebiten, et
Æmilianum, in *Addit. ad Usuardum retulit*
Molanus, his verbis : Die octava sanctæ Ma-
tris Dominicæ : et sanctorum Patrum Georgii Chozeb-
isti, et Æmiliani Confessoris. De iis Græcorum
Menæa. S. P. N. Georgii Chozebite, et S. M. N.
Dominicæ, et Æmiliani Confessoris.

2 De Dominica deinde ista commemorant eadem *Me-*
næa : Vixit hæc Theodosii Magni imperio, proximit-
que usque ad Leonem et Zenonem Augustos. Cartha-
gine in Africa nata, ex occasione quadam cum
quatuor virginibus Constantinopolim venit. Nectarius
ibi tum Archiepiscopus ex divina revelatione illas
suscipit, et salutari baptismatis unda tinxit. Vene-
randa porro Dominica solitariam vitam complexa, et
virilibus exercitiis laboribus, ad summum virtutis
culmen provecta, a Deo multis admirandis operibus

dignata et illustrata est, multisque, quæ eventura
erant, vaticiniis editis, ad Dominum migravit. *Hac-*
tenus Menæa. Imperarunt qui hic nominantur Imperato-
res, Theodosius Magnus, a 16 Januarii, 379 usque
ad 17 Januarii, 395. Leo Thrax a 7 Februarii 437,
usque ad initium anni 474. Zeno a mense Februar.
an. 474 usque ad an. 491. Nectarius an. 381 creatus
Constantinopolitanus Episcopus, sedit usque ad 27 Se-
ptemb. 397 coliturque a Græcis xi Octobr.

3 Dominicam celebrat quoque *Menologium Christo-*
phori Proconsulis Mitylenæi, et epitome Maximi Cythe-
ræi. Tres simul recenset Calendarium Græcorum a
Genebrardo editum his verbis : Domnica. Georgius
Chozebites. Æmylianus Confessor. Eorundem memi-
nit Græcorum Horologium : Sanctæ Matris nostræ
Dominicæ, et SS. PP. NN. Georgii Chozebite, et
Æmiliani Confessoris.

NOT. 125.

DE S. SEVERINO PRESBYTERO NORICORUM APOSTOLO.

AN. CH.
CDLXXXII.
VIII JANUARI.
S. Severini
in sacris fa-
stis nomen.

Celebratur S. Severinus Presbyter hoc elogio a
Martyrologio Romano vi Id. Januarii : Eodem
die apud Noricos S. Severini Abbatis, qui
apud eam gentem Evangelium propagavit, et
Noricorum dictus est Apostolus. Ejus corpus ad Lu-
cullanum prope Neapolim divinitus delatum, inde
postea ad monasterium S. Severini translatum est.
De eodem Molanus in Addit. ad Usuard. In Norico
depositio S. Severini Abbatis, qui spiritu prophetiæ
et miraculis late claruit, et juxta Neapolim translatus
est in castrum Lucullanum. In recentiori editione idem
Molanus quæ in Usuardo dicuntur de S. Severino fratre
S. Victorini (de quo paullo inferius hoc ipso die) ad
hunc transtulit, his verbis : Neapoli Campaniæ natale
S. Severini: qui Severinus post multarum virtutum
perpetrationem, plenus sanctitate quievit. Plane hic
esse videtur Severinus qui Neapoli colitur, ut dicemus
cum de S. Severino Septempedano Episcopo erit sermo.
Meminit quoque S. Severini hoc die ms. Martyrologium
monasterii Richenbergensis in Bavaria, Bedæ præferens
nomen : Item in Bavaria provincia, Patavino oppido,
Severini Confessoris, viri sanctissimi, spiritu pro-
phetiæ præditi, cujus vita habetur. Maurolycus : In

Pannonia prope Noricum parvumque oppidum Asta-
rim, Severini Abbatis, viri prophetico spiritu mira-
culisque clari, tempore Attilæ. *Sed multipliciter hal-*
lucinatur Maurolycus : Nam in Norico ipso, sive Austria
mortuus est; non Astari, seu potius Asturis, sed juxta
Flavianas, sive Viennam; nec Attilæ tempore, sed xxviii
annis post ejus mortem, id est fere sexennio ante victum
ab Odoacre Febanum, quod accidit Cos. Boetio solo,
anno Christi CDLXXXVII. Galesinius : In Noricis S.
Severini Abbatis, qui et spiritu prophetiæ, et vitæ
disciplina singulari, et rebus multis mirabiliter gestis
clarus, abiit ad Dominum. Ejus corpus Gelasii Pon-
tificis auctoritate, ab Victore Episcopo ad Luculla-
num oppidum, quod est prope Neapolim, translatum
est. Carthusiani Colonienses in Addit. ad Usuardum :
Severini Abbatis, qui defuncto Attila Hunnorum
Rege, prophetico spiritu, vita et miraculis claruit.
Martyrologium Germanicum prolicum ejus elogium
habet, sed in multis eget correctione; ut cum in Hungaria
juxta Astarim oppidum esse sepultum refert, atque in
Hungaria vivisse ipso tempore quo Attila late provincias
vastabat, etc.

2 Vitam S. Severini scripsit Eugippius Presbyter
ejus Vita ab Eu-
gippio scripta.

EX VARIIS.

ejus discipulus, quem alii Eugippium, alii Euyppium, alii Egippium, Crusenius Egippum, Laxius Eugippum, Sabellicus Ennead. 8. lib. 2. Egisippum *perperam*, ineptius Irenicus Exeg. German. lib. 3, cap. 14, Creptium appellavit. Meminerit Eugippii S. Isidorus libro de viris illustrib. cap. 13, Honorius Augustodunensis, et alii. Diversus est ab eo Eugippio quem Sigebertus cap. 39, tradit ex operibus S. Augustini codicem magnæ utilitatis ad Probam virginem dedisse, si is, ut ipse quidem scribit, temporibus Pelagii II, Papæ, et Tiberii Imperatoris vixit. Scripsit noster hic, ut ipsemet in epistola ad Paschasium Diaconum testatur, vitam S. Severini biennio post Consulatum Importuni, id est Coss. Felice et Secundino, anno Christi dxi, non igitur, ut vult Ferrarius in Catalogo SS. Ital. S. Gelasii Papæ jussu, qui an. 496 decessit, ut XXI Novembr. dicemus. Hanc vitam primus vulgavit Laurentius Surius, atque ex alio ms. codice Baronius tom. 6 Annalium; sed perfectius, additis eruditissimis scholiis, Marcus Velserus. Quas editiones cum ms. D. Nicolai Belfortii contulimus, addidimusque Eugippii ad Paschasium epistolam ex eodem ms. et tom. 6 Antiq. lect. Henrici Canisii.

Non fuit Episcopus harenas.

3 Res a S. Severino præclare gestas, ex Eugippio haustas, descripsit Joannes Cuspinianus in Austria, qui tamen Ottonem Frisingensem lib. 4, cap. 30 et Gotfridum Viterbiensem Chron. parte 16, temere secutus, Archiepiscopum Ravenatensem facit, prædicationis gratia in eas oras profectum. Fuit Archiepiscopus Ravenas S. Severus, de quo 1 Februarii agemus, sed S. Severino multo antiquior. Hieronymus Rubeus Histor. Raven. lib. 3, Ottonem Frisingensem citans, Severinum Noricorum Apostolum domo quidem Ravenatensem fuisse non negat, sed alterius urbis Episcopum, aut ne Episcopum quidem. Velserus minus exacte Rubeum legit, neque enim hic Severum negat, ut ille citat, Antistitem fuisse, sed Severinum, quem discrete fatetur in Noricum venisse.

Aventinus notatus.

Acta quoque S. Severini recenset Joannes Aventinus Annal. Boior. lib. 2, sub finem, parum fideliter, ut conferenti patebit, et nos subinde inferius indicabimus. De ejus patria ac fratre isthæc temere confingit: Hic Africa oriundus... post mortem Attilæ, haud scio an crudelitatem Vandalorum devitans, ad has Romanorum provincias cum fratre Victorino concessit. Meliori fide Severini gesta commemorant Andreas Brannerus noster lib. 4, Annal. Boicor. Matthæus Raderus noster tom. 1, Bavariæ sanctæ, M. Velserus rer. Boic. lib. 3, Franciscus Haræus, Henricus Fabricius Germanice. Heribertus Rosweydeus Belgicæ, Jacobus Tigeon Gallicæ. Zacharius Lippelous tom. 1, Petrus de Natalib. lib. 2, cap. 36. Philippus Ferrarius in Catal. SS. Ital. Agit quoque de eo Wiguleus Hundius tom. 1, Metropol. in Episcopor. Laureac. catalogo. Christophorus Gewoldus ibidem in Annotat. Chronicon Richebergense ab eodem Gewoldo editum.

Qui de S. Severino scripsere.

4 Meminit præterea S. Severini Paulus Diaconus lib. 1 de gestis Longobardorum cap. 19, his verbis: In his Noricorum finibus Beati tunc erat Severini cœnobium, qui omni abstinentiæ sanctitate præditus, multis jam erat virtutibus clarus: qui cum iisdem in locis, ad vitæ usque metas habitasset, nunc tamen ejus corpus Neapolis retinet. Hic sapius hunc, de quo diximus, Felethem, ejusque conjugem, cujus vocabulum Gisa fuit, ut ab iniquitate quiescerent, verbis cælestibus monuit. Quibus pia verba spernentibus, hoc quod eis postmodum contigit, longe antea futurum prædixit. Sigebertus in Chronico ad an. 479, Vincentius Bellövacensis lib. 20, cap. 99, Carolus Sigonius lib. 15, de Occidentali Imperio ad an. 487. Beatus quoque Ennodius in vita S. Antonii Lirinensis, quam xxviii Decemb. dabimus, ita scribit: Qui ne sancti instituta propositi per parentum blandimenta frangeret, annorum ferme octo genitoris tutela nudatus est. Mox tamen ad illustrissimum virum Severinum

S. Antonius 28 Dec. ejus discipulus.

ignara fuci ætas evolavit: qui dum eum mulceret oculis, futura in puero bona quasi transacta relegat. Fuit enim cujus meritis nihil esset absconditum. Ille hunc sibi futurum participem, pia ubique voce prædicabat: credo, ut incipientis tirocinia spesammuniata solidaret. Refert deinde quomodo Severino mortuo, ad Constantium Laureacensem Antistitem patrum suum abierit; hoc quoque defuncto in Italiam a famulis sit deductus, tum nimirum cum S. Severini reliquiæ e Norico asportatae sunt.

3 Agit quoque de Severino Cæsar Eugenius Caraciciolus in Neapoli sacra, sed quedam tradit quæ cum Eugippii historia non consentiunt, ideoque fidem non merentur; ut cum natum ait in Norico sive Hungaria, sed Austriam et Hungariam vastante Attila, Romam profectum, ibi monachico habitu indutum; tum Mediolanum in patriam rediisse: fundasse duo monasteria in urbe Germaniæ Bettulia, etc. Ea videtur ex Ambrosio Staibano accepisse, qui eadem scribit, nisi quod non Roma, sed in Tuscia, a discipulis S. Augustini habitum ejus ordinis tradat accepisse; reversum vero in patriam ut Christianis sub Attilæ tyrannide gementibus animos adderet, ac leproso Mediolani reddidisse sanitatem.

Perperam de Severino scripta.

6 Nolimus equidem negare eum S. Augustini sectatum fuisse instituta, cum nihil in alterutram partem, antiqui prodiderint: sed qui id asserunt recentiores, proferre oportet, ut fidem reperiant, veterum certa testimonia. Certe quæ Nicolaus Crusenius Monachismi Augustiniani part. 2, cap. 1, de eo scribit, haud solida sunt, præsertim cum Aventini conjecturam de Africa patria, ejusque relinquendæ causam, probat, atque ita refert ut ex Eugippio hausta videatur. Tum vero quæ subjicit ridicula sunt: Hic Severinus, ut auctor est Ambrosius Staibanus, monachus Augustinianus fuit sub disciplina quondam Severi Milevitani Episcopi, de quo sæpius agit S. Augustinus. Hujus dum virtutes imitari studeret, et jam ad illas proxime accederet, ab omnibus Severinus, quasi parvulus Severus, est appellatus. Supervenientibus interim Wandalis, cum fratre Victorino et alii migrat ad Favianorum urbem et provincias Vindeliciæ Romanis adhuc subditas, ubi ingentia commoda incolis et vicinis contulit. Meminit quidem S. Augustinus ep. 34, in fine, Severi Milevitani Episcopi discipuli sui. Sed unde disciplinatum monachismi constat intelligi debere? Ubi ejus discipulum fuisse Severinum, deque ipsius nomine diminutive sic appellatum tradit Staibanus? Et ut traderet, at qua auctoritate?

An ordinis S. Augustini fuerit.

Fictitia nominis ejus origo.

7 Agitur Neapoli S. Severini Translatione celebritas x Octobris, ut infra dicemus, cum post vitam de Translatione agemus.

Translatio 10 Octob.

8 Christophorus Phræislebius, (haud scimus quem secutus auctorem, nullum certe citat) tradit S. Severinum Diocletiani tempore Episcopum fuisse Neapolitanum: deinde ad partes Noricas venisse, et juxta Oenum fluvium monasterium construxisse, ibique cum paucis monachis juxta Evangelicam Apostolicamque doctrinam, omni pietate et castitate præditum, in oratione et jejunio vitam duxisse. Incertum, de S. Severino agat Apostolo Noricorum, a quo illud constructum monasterium, an de eo quem alii Episcopum fuisse Neapolitanum tradunt. Videtur sane temere utrumque confundisse, et de Episcopi ætate sententiam Petri de Natalibus secutus.

VITA

AUCTORE EUGYPPIO PRESBYTERO.

Epistola Auctoris ad Paschasium Diaconum.

Domino sancto ac merito venerabili Paschasio, Eugippius in Domino salutem. Ante hoc ferme biennium, Consulatu scilicet a Importuni, epistola cujusdam laici nobilis ad quemdam directa Presbyterum nobis

a

*basilicus ce-
lebris mona-
chus.*

b

c

*Eugippius
rogat Pascha-
sium ut vitam
S. Severini
scribat :*

nobis oblata est ad legendum, continens vitam *b* Basilici monachi; qui quondam in monasterio montis, cui vocabulum est Titas, super *e* Ariminum commoratus, post in Lucania regione defunctus est, vir et multis et mihi notissimus. Quam epistolam, cum a quibusdam describi cognoscerem, cœpi mecum ipse tractare, nec non et viris religiosis edicere, tanta per B. Severinum divinis effectibus celebrata, non oportere celare miracula.

2 Quæ cum auctor Epistolæ præfata rescisset, animo promptiore mandavit, ut aliqua sibi per me ejusdem S. Severini mitterentur indicia, quibus instructus libellum vitæ ejus scriberet, posteriorum memoriæ profuturum. Hæc ergo protinus oblatione compulsus, Commemoratorium nonnullis refertum indicis ex notissima nobis et quotidiana Majorum relatione composui, non sine magno mœrore animi, injustum scilicet reputans, ut te superstitè laicus a nobis hoc opus efficere rogaretur: cui et modus et color operis non sine præsumptione quadam possit injungi, ne forsitan seculari tantum litteratura politus, tali vitam sermone conscriberet, in quo multorum plurimum laboraret incitiam; et res mirabiles, quæ diu quadam silenti nocte latuerant, quantum ad nos attinet, ignaris liberalium litterarum obscura dissertitudine non lucerent. Sed non ultra lucernæ illius igniculum, te velut Sole splendente, perquiram, tantum ne mihi peritiæ tuæ radios nube quadam excusationis obducas, imperitiam videlicet accusando. Noli, obsecro, tam duris me verberare sermonibus, dum dicis: Quid tibi aquas expectare de silice? Jam utique non expecto de silice plateæ secularis, sed a te, qui spiritalibus spiritalia comparans, nos de firmisissimâ petra illo quo profusus orationis melle recreabis; de quo jam nectareum suavissimâ promissionis gustum dirigens præcipis, ut Commemoratorium vel indicia vitæ sæpe dicti Severini transmitterem, quæ donec in tuæ constructionis libellum transire mereantur, nequaquam animum recensentis offendant. Quisquis enim ad construendam domum architectum requirit, necessariam sollicitè materiam præparet: quod si moles ad instar parietum impolitæ componatur, artifice tardante, lapidibus, numquam ædificasse dicendus est, ubi nulla magistri structura prorsus intraverit, nulla rite subjiçiantur fundamenti munimina: sic ego quoque pretiosam materiam ingenio vestro, vilissima compositione vix præparans non putari debeo conscripsisse quod cupio, ubi nulla disciplina liberalis constructio, nullus Grammatici culminis decor existit. Habet plane certum fundamentum solius fidei, quo sanctum virum mirandis constat claruisse virtutibus, quod per manus linguæ tuæ nunc offero collocandum, de tui operis fastigio laudes Christo debitas redditurus.

*Miracula S.
Severini in
Lucullano.*

3 Illa quoque precor virtutum beneficia sanitatumque remedia, quæ vel in itinere, vel hic apud ejusdem beatissimi Patris memoriam divina sunt peracta virtute, digneris adnectere; quæ quoniam fidelis portitor filius vester Deo gratias optime novit, verbo commendamus intimanda, sperantes nos bajuli nomen etiam de tui operis perfectione jugiter esse dicturos; ut Dei fidelissimus famulus tantis virtutibus opulentus, sicut ad Sanctorum gloriam suis per Christi gratiam meritis evehitur, sic ad humanam memoriam tuis litteris consecratur. Sane patria, de qua fuit oriundus, fortasse necessario a nobis requiritur, ut inde, sicut moris est, texendæ vitæ sumatur exordium. De qua licet me fatear nullum evidens habere documentum, tamen quid hinc habendum, et a te cognoverim, non tacebo.

*Patriam
suam dissi-
mulat.*

4 Cum multi igitur Sacerdotes et spirituales viri, nec non et laici nobiles atque religiosi, vel indigenæ, vel de longinquis ad eum regionibus confluentes sæpius hæsitarent inter se querentes, cujus nationis

esset vir, quem tantis cernerent fulgere virtutibus, nec ullus penitus ab eo auderet inquirere; tandem *d* Pirmenius quidam Presbyter Italiae, nobilis et totius auctoritatis vir, qui ad eum confugerat tempore quo Patricius *e* Orestes inique peremptus est, interfectores ejus metuens, eo quod interfecti velut pater fuisse diceretur; post multos itaque familiaritatis adeptæ dies, erupit quasi pro omnibus, et ita seiscitatus est dicens: Domine sancte, de qua provincia Deus his regionibus tale lumen donare dignatus est? Cui vir Dei faceta primum hilaritate respondit: Si fugitivum putas, para tibi pretium, quod pro me possis, cum fuero requisitus, offerre. His talia *f* serio subjiciens mox: Quid prodest, inquit, servo Dei significatio loci, vel generis sui, cum possit id tacendo sanctius vitare jactantiam, utpote sinistram, qua nesciente cupio opus bonum Christo donante perficere, quo merear dexteræ socius fieri et supernæ patriæ civis abscribi? Quam si me indignum veraciter desiderare cognoscis, quid te necesse est terrenam cognoscere, quam requiris? Verumtamen scito, quia Deus, qui te Sacerdotem fieri præstitit, ipse me quoque periclitantibus his hominibus interesse præcepit. Et tali memoratus Presbyter responsione conticuit, nec quisquam ante vel postea beatum virum super hac parte percontari præsumpsit. Loquela tamen ipsius *g* testabatur hominem omnino Latinum: quem constat ad quandam Orientis solitudinem fervore perfectioris vitæ fuisse profectum; atque inde post ab *h* Norici Ripensis oppida, Pannoniæ superiori vicina, quæ barbarorum crebris premebantur incursibus, divina compulsum revelatione venisse; sicut ipse *i* causa secretiore, tamquam de alio loqueretur, ferre solitus erat, nonnullas Orientis urbes nominans, et itineris immensi pericula se mirabiliter transisse significans. Hæc igitur sola, quæ retuli, quotiens de B. Severini patria sermo ortus est, etiam ipso superstitè, semper audivi. Indicia vero mirabilis vitæ ejus huic epistolæ conjuncta prælati capitulis commemoratorio recensita, fient, ut rogavi, libri vestri magisterio clariora. Superest ut ejus orationibus tuas sociare non desinas, et indulgentiam mihi poscere non desistas.

a *Alitis Opportunus vocatur, Consul fuit solus an. Christ. dñx, qui erat Anastasii Imperatoris xviii.*

b *Belfort. Bassi. De monte vero Titano, sive Titano, ubi nunc vicus S. Marini nuncupatus, agens in Septemb. ad vitam S. Marini.*

c *Celebris ad mare Adriaticum urbs, cui a cognomine fluvio nomen. d Belf. Pygmenius. Brauner. Primenius.*

e *Hic Dux militum a Julio Nepote Imperatore creatus, adversus eum rebellavit, filiumque suum Momyllum, qui et Augustulus, pridie kalend. Novemb. 475. Imperatorem constituit. Odoacer ab Orestis armis advocatus in Italiam, eum fratremque ejus Paulum occidit, Augustulum relegavit in Campaniam, an. 476, Basilisco ii, et Armato Coss. f Baronius Senior legit.*

g *Edilio Hen. Canisti hic interjicit Africanum, quæ vox aberat a vs. Belfortii et Baronii, nec videtur necessaria. Braunerus Romanum suspicatur: faveat Baronius. Africa oriundum scribit Aventinus, ut diximus.*

h *Noricum Ripense est, quiddam ab Æno, Raetiarum et Vindelicæ termino, ad Pannonæ usque in Danubii ripa jacet. Velsler. ad c. 1. i Baron. clauso sermone.*

EPISTOLA PASCHASII DIACONI

ad Eugippium Presbyterum.

Domino sancto semperque carissimo Eugippio Presbytero Paschasius Diaconus. Frater in CHRISTO carissime, dum nos peritiæ tuæ facundia et otii felicitate pendens, amaritudines occupationesque multiplices peccatorum retractare contemnis, pudoris jacturam dilectionis contemplatione sustine. Dixeristi Commemoratorium, cui nihil possit adjicere facundia peritorum; et opus quod Ecclesiæ universitas possit recensere, brevi reserasti compendio, dum B. Severini finitimas Pannoniorum provincias incolentis, vitam moresque verius explicasti, et quæ per illum divina virtus est operata miracula, diuturnis mansura temporibus tradidisti memoriæ posterorum. Nesciunt facta piorum præterire cum sæculo: ut omnes

AUCTORE
EUGIPPIO.

d

e

f

g

h

i

a
*Paschasius
vitam S. Se-
verini ab Eu-
gippio scri-
ptam laudat.*

AUCTORE
EUGIPIO.

omnes praesentem habeant, et secum quodammodo sentiant commorari, quibus eum relatio pervexerit lectionis. Et ideo quia tu haec, quae a me narranda posebas, elocutus es simpliciter, explicasti facilius; nihil adiciendum labori vestro studio nostro credidimus *b*. Siquidem aliter audita narramus, aliter experta depromimus. Facilius virtutes magistrorum a discipulis exponuntur, quae suggeruntur crebrius conversatione docentium.

Utilitas ex
vitis Sancto-
rum.

1. Petr. 5. 3.
1. Tim. 4. 12.
Hebr. 11.
1. Mach. 2.

6 Divinis charismatibus inspiratus, scis bonorum mentibus excolendis quantum gesta Sanctorum utilitatis impertiant, quantum fervoris attribuant, quantum puritatis infundant, de qua re Apostolicae vocis auctoritas latius innotescens: Forma, inquit, estote gregi: et B. Paulus Timotheo praecipit: Forma esto fidelibus. Unde idem Apostolus justorum catalogum summa brevitate contextens, ab Abel incipiens insignium virorum pergit narrare virtutes. Sic et ille fidelissimus Mathathias, morti gloriosissimae jam propinquans, filiis suis hereditario jure Sanctorum exempla distribuit, quorum certaminibus admirandis *c* celerius excitati, animas suas pro legibus sempiternis sanctitatis fervore contemnerent. Nec paterna liberos fefellit instructio: tantum enim profuerunt memoratis facta majorum, ut apertissima fide armarentur, Principes detererent, castra sacrilega superarent, cultus arasque daemónicas longe lateque diruerent, civicamque coronam, sertis decoratam perennibus, splendenti patriae providerent. Unde et nos ornamentis sponsae Christi quiddam fraterno ministerio providere gaudeamus, non quo illis, ut credo, temporibus defuerit clarior vita majorum, sed quod domum magni Regis plurimorum vexilla trophaeorum habere conveniat. Non enim vera virtus excluditur numerositate virtutum, sed optatis successibus eatenus ampliatur.

a Hanc epistolam contulerat olim Rosneydus noster cum ms. Balthasaris Moreti, cum quo fere consentiebat Belforti codex.
b Hinc liquet falsi Wiguleum, qui Metropolis tom. 1, in Balthasaronem, Episcoporum, catal. Paschasium vita S. Severini auctorem facit. *c* mss. Belf. et Mor. celeberris.

VITA

S. SEVERINI.

CAPUT I.

S. Severinus in Norico varia praedicat: laborantibus subvenit.

a Tempore quo *a* Attila Rex Hunnorum defunctus est, utraque Pannonia, ceteraque confinia Danubii rebus turbabantur ambiguis: ac primum inter *b* filios ejus de obtinendo regno magna sunt exorta certamina, qui morbo iniquae dominationis inflati, materiam sui sceleris accepere patris inferitum. Tunc itaque sanctissimus Dei famulus Severinus de partibus Orientis adveniens, in vicinis Norici Ripensis et Pannonicorum partibus, quod *c* Asturis dicitur, oppido morabatur, vivens juxta Evangelicam Apostolicamque doctrinam, omni pietate et castitate praeditus, in confessione Catholicae fidei venerabile propositum sanctis operibus adimplebat. Dum ergo talibus exercitiis roboratus palmam supernae vocationis innocue sequeretur, quadam die ad Ecclesiam processit ex more: tunc Presbytero, clero, et civibus requisitis, coepit tota mentis humilitate praedicare, ut hostium insidias imminentes orationibus ac jejuniis, et misericordiae fructibus inhiberent. Sed animi contumaces ac desiderii carnalibus inclinati, praedicationis oracula infidelitatis suae discrimine probaverunt. Famulus autem Dei reversus, ad hospitium quo ab ecclesiae fuerat custode susceptus, diem et horam imminenti excidii prodens: De contumaci, ait, oppido et citius perituro festinus abscedo. Inde ad proximum quod *d* Commagenis appellabatur oppidum declinavit. Hoc barba-

Praedicat
adventum
hostium.

rorum intrinsecus consistentium, qui cum Romanis foedus inierant, custodia servabatur arcissima, nulloque ingrediendi aut egrediendi facilis licentia praestabatur. A quibus tamen Dei famulus, cum esset ignotus, nec interrogatus est, nec repulsus. Itaque mox ingressus ecclesiam, cunctos de salute propria desperantes, jejuniis et orationibus atque elemosinis hortatur armari, proponens antiquae salutis exempla, quibus divina protectio populum suum contra opinionem omnium mirabiliter liberasset. Cumque salutem omnium in ipso discrimine articulo promittenti credere dubitarent, senex qui dudum in Asturis tanti hospitis susceptor extiterat, venit, atque a portarum custodibus sollicita interrogatione discussus, interitum sui oppidi habitu verboque monstravit, adiciens eadem die qua quidam homo Dei praedixerat, barbarorum vastatione fuisse deletum. Quo audito solliciti responderunt: Putasne ipse est, qui desperatis rebus, Dei nobis subsidia pollicetur? Mox igitur in ecclesia recognito Dei famulo, senex ejus pedibus prostratus aiebat, ipsius se meritis liberatum, ne cum caeteris oppidanis subiret excidium.

Alio migrat:
lata isthic
praedicit.

8 His auditis habitatores oppidi memorati incredulitati veniam postulantes, monitis viri Dei sanctis operibus paruerunt, jejuniisque dediti in ecclesia per triduum congregati, errata praeterita castigabant genitibus et lamentis. Die autem tertio cum sacrificii vespertini solemnitas impleteretur, facto subito terrae motu, ita sunt barbari intrinsecus habitantes exterriti, ut portas sibi Romanos cogere aperire velociter. Exeuntes igitur *e* cuncti diffugerunt, aestimantes se quam vicinorum hostium obsidione vallatos, auctoque terrore divinitus, et noctis errore confusi, mutuis se gladiis conderunt. Tali ergo adversariis internatione consumptis, divino plebs servata praesidio, per sanctum virum armis didicit pugnare colestibus.

Miraculo fusi
barbari.

9 Eodem tempore civitatem nomine *f* Favianis saeva fames oppresserat: hujus habitatores unicum sibi remedium a fore crediderunt, si ex supra dicto oppido Comagenis hominem Dei religiosus precibus invitarent. Quos ille ad se ventum ire praenoscens, cum haesitaret utrum pergeret, cum eis neque, a Domino, ut cum eis pergeret commonetur. Quo cum venisset, coepit civibus suadere dicens: Poteritis poenitentiae fructibus a tanta famis pernicie liberari. Qui cum talibus proficerent institutis, beatissimus Severinus divina revelatione cognovit, quandam viduam nomine Proculam fruges plurimas occultasse, quam productam in medium arguit vehementer. Cur, inquit, nobilissimis orta natalibus, cupiditatis te praebes ancillam, et extas avaritiae mancipium, quae est, docente Apostolo, servitus idolorum? Ecce Domino famulis suis misericorditer consulente, tu quid de male partis facias non habebis, nisi forte frumenta diu denegata in Danubii fluentia projiciens, humanitatem piscibus exhibeas, quam hominibus denegasti. Quamobrem subveni tibi potius quam pauperibus, ex his quae adhuc te aestimas Christo esuriente servare. Quibus auditis magno mulier pavore perterrita, coepit servata libenter erogare pauperibus. Igitur non multo post rates plurimae de partibus Rhaetiarum, mercibus onustae quam plurimis, insperate videntur in littore Danubii, quae multis diebus crassa *g* Eni fluminis glacie fuerant *h* congelatae: quae Dei imperio mox solutae, ciborum copias fame laborantibus detulerunt. Tunc coeperunt omnes Deum insperati remedii largitorem continuata devotione laudare, qui malo diurnae famis interire crediderant, fatentes rates extra legitimum tempus a glacie resolutas frigore servi Dei precibus advenisse.

Ephes. 5. 5.
Recondentem
frumenta fami
tempore
arguit.

g
h
Inspirato
adest annona.

a Anno 454.
b Quorum, ut Jornandes de rebus Geticis cap. 50, scribit, per licentiam libidinis pene populus fuit. Major natu Ellac dicebatur, Chabas atis: hic cum Aladario fratre praetio memorabili congressus

congressus, quo Hunnorum omnino fracta vires. *Vels. lib. 2, rer. Boic.*

e *Sur. Baron. Har. Casturis. Lazius Castuns, et Casturis, id est, ut ait, Castris Augustis, audaci conjectura, ut Velsus censet. Petr. de Nat. et Ferrar. Astaris. In notitia Imperii sub Duce Pannonia 1, et Norici Ripensis extat Austuris: Orietius Astura vocat. Aveninus lib. 2 Amal. Asturum oppidum in confinio Norici Ripensis et Pannoniae perit, his scilicet Severini temporibus. Cuspinianus in Austria descript. in vita S. Colomanni vult Stokeraw, esse Guidus Pancirolos Comment. in Notit. Imp. c. 83. Mystia oppidum facit. Stephano Asutas dictum, ut ait. Eam vocem in Stephano non reperimus, sed *Αστυρα, et *Αστυρος civitatem Mystia Asiatica versus Troadem.*

d *Petrus de Nat. Commagonis. Velsus Comagenis, puta castris. Comagenas habet Antoninus in Itinerario, Cuspinianus Kaunberg dicit, ait, Lazius Hohenburg. Hoc oppidum Ferrarius tunc hostili obsidione cinctum fuisse scribit; perperam, ut hinc patet, e ms. Belf. concitii. Braunerus putat hos barbaros reliquias fuisse exercitus Attila, alii Boios.*

f *Cuspin. Flavabis Gothico vocabulo dictam scribit, ut Batabis quae nunc Batavia. Velsus Castra Fabiana, a cohorte fortassis Fabia aut Fabiana. A Fabianis, truncatis extremis utrimque syllabis, et A in E mutata deflexum Wien, quae alias Vindobona, Austriae nunc metropolis. Georgius Brunus in theatro urbium id non probat, sed nil certius profert.*

g *Quidam Eni, melius Oeni. Retos a Noricis distinguit, et ad Batava miscetur Danubio. Vels. ms. Belf. Rheni. mendose.*

h *Al. colligatæ.*

CAPUT II.

Victoriam, aliaque praedicit, aut impetrat.

Per idem tempus inopinata surreptione praedones barbari quaecumque extra muros hominum pecudumque repererant duxere captiva. Sicque plures de civibus ad virum Dei cum lacrymis confluentes illatae calamitatis exitium retulerunt, simul ostendentes indicia recentium rapinarum. Ille vero Mamertinum percunctatus est, tunc *a* Tribunum, *b* qui post ordinatus est Episcopus, utrum aliquos secum haberet armatos, cum quibus latrunculos sequeretur instantius. Qui respondit: Milites quidem habeo paucissimos, et ideo non audeo cum tanta hostium multitudine confingere. Quod si tua veneratio praecipit, quamvis auxilium nobis desit armorum, credimus tua nos fieri oratione victores. Et Dei famulus ait: Etiam si inermes sunt tui milites, nunc ex hostibus armabuntur: nec enim numerus aut fortitudo humana requiritur, ubi propugnator Deus per omnia comprobatur: tantum in nomine Dei perge velociter, perge fidenter; nam Domino misericorditer praeeunte, debilis quisque fortissimus apparebit: Dominus pro vobis pugnabit, et vos tacebitis. Vade ergo festinus, hoc unum ante omnia servaturus, ut ad me quos ex barbaris ceperis perducas incolumes. Exeuntes igitur in secundo miliario super rivum qui vocatur *c* Dicumta praedictos latrones inveniunt, quibus in fugam repente conversis, arma omnium sustulerunt: ceteros vero vincetos ad Dei famulum, ut praecerat, adduxerunt captivos. Quos absolutos vinculis, cibo potuque refectos, paucis alloquitur: *Ite, et vestris denuntiate complicitibus, ne aviditate praedandi ultra huc audeant propinquare; nam statim caelestis vindictae iudicio punientur. Deo pro suis famulis dimicante, quos ita consuevit divina virtute protegere, ut tela hostium non eis inferant vulnera, sed arma potius subministrent. Dimissis itaque barbaris, ipse de Christi miraculis gratulatur, de cuius miserationibus promittit, nunquam illud oppidum hostium praedas ulterius experturum, si cives tantum ab opere Dei nec prospera nec adversa retraherent.*

11 Deinde B. Severinus in locum remotiorem secedens qui *d* ad Vineas vocabatur, cellula parva contentus, ad praedictum oppidum remeare divina revelatione compellitur, ita ut quamvis eum quies cellulae delectaret, Dei tamen jussis obtemperans, monasterium haud procul a civitate construeret, ubi plurimos sancto coepit informare proposito, factis magis quam verbis animas instruens auditorum. Ipse vero ad secretum habitaculum, quod *e* Purgum oppidum appellatur ab accolis, quinque a Favianis di-

stans milliariis, saepius secedebat, ut hominum declinata frequentia, quae ad eum venire consueverat, oratione continua Deo protinus inhaereret. Sed quanto solitudinem incolere cupiebat, tanto crebrius revelationibus monebatur, ne praesentiam suam populis denegaret afflictis. Proficiebat itaque per singulos dies ejus meritum, crescebatque fama virtutum, quae longe lateque discurrens, caelestis gratiae in eo signa pandebat. Nesciunt enim latere quae bona sunt, cum juxta sententiam Salvatoris, nec lucerna sub modio contegi, nec in monte posita civitas possit abscondi. Inter cetera enim magnalia quae illi Salvator indulserat, praecipuum abstinentiae munus accipiens, carnem suam plurimis subjugabat inediis, docens corpus, quod cibis abundantioribus nutritur, animae interitum protinus allaturum. Calceamento nullo penitus indutus, ita media hyeme, quae in illis regionibus saeviore gelu torpescit, nudis pedibus semper ambulare contentus, singulare patientiae dabat indicium. Ad cujus immanitatem frigiditatis comprobendam, testem constat esse Danubium, ita saepe glaciali nimietate concretum, ut etiam plaustris solidum transitum subministret. Qui tamen talibus per Dei gratiam virtutibus sublimatus, intimam humilitatem fatebatur dicens: Ne putetis mei meriti esse quod cernitis, vestrae est potius salutis exemplum. Cesset jam humana temeritas, elationis supercilium comprimatur, ut aliquid boni possimus, eligimur, discente Apostolo. Qui elegit nos ante constitutionem mundi, ut essemus sancti et immaculati in conspectu ejus. Orate imo pro me, ut non ad condemnationis cumulum, sed ad justificationis augmentum Salvatoris mihi dona proficiant. Haec et his similia solebat proferre cum fletibus, miro erudiens homines humilitatis exemplo, cujus virtutis fundamento munitus, tanta divini muneris claritate fulgebat, ut ipsi quoque hostes haeretici, reverentissimis eum officiis honorarent.

12 f Rugorum siquidem Rex, nomine *g* Flacciteus, in ipsis regni sui coepit nutare primordiis habens *h* Gothos ex inferiore Pannonia vehementer infensos, quorum innumera multitudine terrebatur. Is ergo beatissimum Severinum in suis periculis tamquam caeleste consulebat oraculum. Ad quem, dum vehementissime turbaretur, adveniens, deflebat se a Gothorum Principibus ad Italiam transitum postulasse, a quibus se non dubitabat, quia hoc ei denegatum fuerat, occidendum. Tunc ergo a viro Dei hoc responsum praedictus accepit: Si nos una Catholica fides annexerit, magis me de vitae perpetuitate debuisti consulere; sed quia de praesenti tantum salute sollicitus, quae nobis est communis, interrogas, instruendus ausculta. Gothorum nec copia, nec adversitate turbaberis, quia cito securus, eis discedentibus, tu desiderata prosperitate regnabis: tantum ne humilitatis meae monita praetermittas. Non te itaque pigeat pacem appetere etiam minimorum, et nunquam propriis virtutibus inmitaris. Maledictus, inquit Scriptura, qui confidit in homine, et ponit carnem brachium suum, et a Domino recedit cor ejus. Disce igitur insidias cavere, non ponere; in lectulo pippe tuo pacifico fine transibis. Qui cum tali admonitus oraculo laetus abscederet, perlato sibi quod turba latrocinantium et barbari aliquos captivassent ex Rugis, ad virum Dei misit protinus consulendum. Qui sanctis eum mandatis, ne praedones sequeretur, Domino sibi revelante, praemonuit, dicens: Si eos secutus fueris, occideris; cave ne annem transeas, et insidiis, quae tibi tribus locis paratae sunt, improvida mente succumbas: nam cito nuntius fidelis adveniet, qui te de his omnibus efficiet certiorum. Tunc captivorum duo ab ipsis hostium sedibus fugientes, ea per ordinem retulerunt, quae a beatissimo viro, Christo sibi revelante, erant praedicta. Igitur frustratis insidiis adversantium,

AUCTORE
EUGENIO.

Extruit monasterium.

Nudis pedibus etiam hyeme, incedit.

Ejus humilitas.

f g

h

Rugorum Regem salutaribus monitis instruit.

Jerem. 17. 5.

Detegit ei paratas insidias.

a b
Victoriam pollicetur.

c
Captivos cibo refectos dimittit.

d
Amat solitudinem.

e

ACTORE
EGYPTIO.
Curat infirmum qui 12
annis decubuerat.

adversantium, Flacciteus incrementis auctus prosperioribus, vitam rebus tranquillissimis terminavit.

13 Post hæc autem quidam Rugus genere, per annos duodecim incredibili ossium dolore contritus, omni caruerat incoluntate membrorum, cujus cruciatus intolerabilis circumquaque vicinis factus erat ipsa diuturnitate notissimus. Itaque nihil proficiente diversitate remedii, tandem vidua mater ad sanctum virum vehiculo filium deduxit impositum, et ante januam monasterii projiciens desperatum, continuatis fletibus reddi sibi unicum filium precabatur incoluntem. Sed vir Dei sentiens a se magna deposci, fletu commotus aiebat: Quid opprimor opinione fallaci? Cur æstimor posse quod nequeo? Non est virtutis meæ præstare tam grandia: consilium tamen do, tamquam misericordiam consecutus a Domino. Tunc mandat mulieri, ut pauperibus aliquid pro suis viribus largiretur. Illa nihil morata, vestem qua induta erat se velociter exuens, egenis dividere properabat. Quo audito vir Dei, fervorem ejus admirans, iterum mandat ut suis operiretur amictibus, dicens: Cum tuus filius tecum Domino sanante perrexerit, opere vota supplebis. Igitur indicto paucorum dierum de more jejunio, fuis ad Deum precibus, illico sanavit infirmum, atque incoluntem suis gressibus ambulatam remisit ad propria. Qui cum postea nudinis frequentibus interesset, stupendum miraculum cunctis videntibus exhibebat: nonnulli enim dicebant: Ecce ille qui fuerat corporis putredine fractus: aliis autem, quod ipse esset, omnino negantibus, grata contentio nascebatur. Ex illo enim tempore quo est reddita sanitas desperato, universa Rugorum gens ad Dei famulum frequentans cœpit gratulationis obsequium reddere, et opem suis postulare languoribus. De aliis etiam gentibus ad quas tanti miraculi fama pervenerat, multi Christi militem videre cupiebant.

14 Qua devotione etiam ante hoc factum quidam barbari cum ad Italiam pergerent, promerendæ benedictionis ad eum intuitu diverterunt: inter quos et i Odovachar, qui postea regnavit Italia, vilissimo tunc habitu, juvenis statura procerus advenerat. Qui dum se, ne humile tectum cellulæ suo vertice contingeret, inclinasset, a viro Dei gloriosum se fore cognovit. Cui etiam valedicenti: Vade, inquit, ad Italiam, vade, vilissimis nunc pelibus coopertus, sed multis cito plurima largiturus.

a Præsident facit Aventinus: improbat merito Velserus.
b Aberant hæc a codice Surii, Velserus glossema suspicatur, quod eodem fere tempore Mamertus Vienna Gallia Episcopus vixerit, de quo xi Maii agemus. Mamertinum Vienna Austria primum Episcopum eruit Laxius, veterisque chronici fide confirmat; parum solide, Velsero judice. c Sur. Taguntia. Belf. Gyntia. Rader Jaguntia, seu Dientia. Staib. Tuguntia.

d Belf. Ad Juncas. Cella rudera in pago Sileringa eclare testatur Laxius, et pago nomen esse a S. Severino. Cuspiniatus isthic villam, ubi cella Severini vestigia, ob ejus memoriam emisse se testatur. Distat magno miliari a Vienna. At monasterium majus fuisse ait Laxius in loco qui Heilgatal dicitur, id est, locus sanctus, a Sanctorum isthic habitatione. Inde saxa abstruit S. Leopoldus ad Neoburgi claustralis ædificationem, ut xv Novemb. in ejus vita dicemus. Ferrarius hoc monasterium S. Severino a Rugorum Rege constructum scribit.

e Burckensdorf interpretatur Cuspiniatus: sed quod Flaccitheum Rugorum Regem isthic ait habitasse, non probat. Staibanus et Engenius hic in solitudinem abiisse sanctum scribunt Burgum dictam.

f Sur. Rugorum, quod magis arridet Velsero. Ii regionem coluisse videntur, que Vadro ac Viper a fluminibus continetur in Pomerania Ducatu: unde profectus quadam eorum copix prope Danubium condescerunt. Paulus Diacon. lib. 1. de gestis Longobard. ditionem quam Feletheus Rugorum Rex incolerat, quam, inquit, a Norici finibus Danubius separat, vocat Rugiland, que Latino eloquio Rugorum patria dicitur. Raderus putat a Gothis infestatum, ab Oceano profugum, eas oras insedisse: cum contra in his ipsis oris, bello occupatis, a Gothis vicinis premeretur. Staibanus ait eum victoriam de Gothis retulisse, a Severino predictam.

g Aliis Flaccitheus, Flacciteus, Flaccitheus; Irenico Flaccitetus.

h Ii post Attilæ mortem a Romanis sedes in Pannonia acceperunt. Jornandes de reb. Getic. cap. 30.

i Belf. Odovacar. Jornand. Odovacer. alibi Odobagar, et Otachar: Aventino Odagrius, et Odacer, vulgo Odoacer, qui an. 476 Rex Italiae factus.

Contemptus vindicatur: reliquias conquiri: honores refugit.

a **F**lecteus quoque Rex, qui et Fava, memorati filius Flacitei, paternam secutus industriam, sanctum virum cœpit pro regni sui frequentare primordiis. Hunc conjux feralis et noxia, nomine Gisa, semper a clementiæ remediis retrahebat. Hæc ergo inter cetera iniquitatis suæ contagia, etiam rebaptizare quosdam est conata Catholicos, sed ob Sancti reverentiam Severini, non consentiente viro, a sacrilega quantocyus intentione defecit. Romanos tamen duris conditionibus aggravabat, quosdam etiam Danubio jubebat abduci. Nam cum quadam die in proximo a Favianis vico veniens, aliquos ad se transferri Danubio præcepisset, vilissimi scilicet ministerii servitute damnandos, dirigens ad eam vir Dei, ut eos dimitteret postulabat. Verum illa facibus feminei furoris exæstians, mandata reportari jussit asperima: Ora, inquit, tibi serve Dei in tua cellula delitescens, liceat nobis de servis nostris ordinare quod volumus. Hæc igitur audiens homo Dei: Confido, inquit, in Domino Jesu Christo, quia necessitate compelletur explere, quod prava voluntate desepit. Velox itaque secuta correptio, animum prostravit arrogantis: quosdam enim aurifices b barbaros, pro fabricandis regalibus ornamentis clauserat arcta custodia. Ad hos filius memorati Regis admodum parvulus, nomine Fridericus, eodem die quo Regina servum Dei contempserat, puerili motu concitus introivit. Tunc aurifices infantis pectori gladium imposuere dicentes, quod si quis ad eos absque juramenti c præfixo ingredi conaretur, parvulum regium primitus transfigeret, et semetipsum postea trucidarent; quippe cum sibi nullam spem vitæ promitterent, mæcerati diuturnis ergastulis. His auditis Regina crudelis et impia, vestibus dolore conscissis, talia clamabat: O serve Dei Severine, sic a Deo tuo illatæ vindicantur injuriæ? Hanc mei contemptus ultionem effusis precibus postulasti, ut in mea viscera vindicares? Itaque multiplices contritione ac miserabili lamentatione discurrens, fatebatur se pro scelere contemptus, quod in servum Dei commiserat, plagæ præsentis ultione percelli, confestimque directis equibus veniam petitura, et Romanos quos ea die tulerat, pro quibus rogantem contempserat transmisit; et aurifices protinus accipientes sacramentum ac dimittentes infantulum, pariter et ipsi dimissi sunt. His auditis reverentissimus Christi servus gratias Creatori referebat immensas, qui ob hoc interdum differt vota petentium, ut fide, spe et caritate crescente, dum minora petuntur, majora concedat. Id namque egit virtus omnipotentis ac Salvatoris, ut dum liberos seva mulier subjecit servituti, servientes cogere reddere libertati. Quibus mirabiliter impetratis, Regina statim ad servum Dei properans cum marito, monstrat filium quem fatebatur illius orationibus de mortis confinio liberatum, promittens se ejus nequaquam ultra jussionibus obviare.

16 Magna quoque Dei famulo, prophetiæ gratia prædico, in redimendis erat captivis industria. Studiosius etenim insistebat barbarorum ditione vexatos genuinæ restituere libertati. Interea cuidam cum conjugis liberisque redempto, præcepit transvadere Danubium, ut hominem ignotum in d nudinis quæreret barbarorum, quem in tantum divina revelatione didicerat, ut etiam signa staturæ, capillorumque colorem, vultus ejus ac vestis habitus indicaret, et in qua parte nudinarum reperturus eum foret ostenderet, addens, ut quidquid reperta ei diceret persona, reversus sibi maturius intimaret. Profectus itaque cuncta, sicut vir Dei prædixerat, miratus invenit. Is ergo ab eodem homine, quem reperisse se mirabatur, interrogatus

a
Regina crudelis S. Severinum contemnit.

b
c
In filii periculo, ejus opem implorat, experitur; gratias agit.

d
S. Severinus captivos redimit:

d
prophetiæ spiritu claret.

i
Odoacri regnum Italiae prædicat.

interrogatus audivit dicente : Putasne possum invenire hominem qui me ad virum Dei, cujus ubique fama diffunditur, qua voluerit mercede perducatur? Diu est enim quod ipsos sanctos Martyres, quorum reliquias fero, suppliciter interpellor, ut tali ministerio tandem aliquando solvar indignus, quod huc usque non temeraria præsumptione, sed religiosa necessitate sustinui. Tunc nuntius hominis Dei, ejus illum aspectibus presentavit, qui debito e Sanctorum Gervasii et Protasii Martyrum reliquias honore suscipiens, in basilica, quam in monasterio construxerat, collocavit officio Sacerdotum. Quo in loco Martyrum congregavit sanctuaria plurimorum, quæ tamen præeunte semper revelatione moruisti, sciens adversarium sæpe subreperere sub nomine sanctitatis.

e
SS. reliquias colligit.

Recusat Episcopatum.

f

Monacho instruit.

17 Episcopatum quoque honorem ut susciperet postulatus, *f* præfinita responsione conclusit, sufficere sibi dicens quod solitudine desiderata privatus, ad illam divinitus venisset provinciam, ut turbis tribunalium frequentibus interesset. Daturus nihilominus monachis formam, sollicitior admonebat beatorum Patrum vestigiis inhærere, quibus sanctæ conversationis acquireret instructio, adhibendamque operam ne is qui parentes reliquit et seculum, pompæ secularis illecebras retrorsum respiciendo cuperet quas vitaverat, et ob hoc uxoris Loth exemplum terribile proponebat. Memorabat etiam timore Dei mortificanda esse incentiva libidinum, nec aliter superanda corporalis delectationis asseruit incendia, nisi fuissent per Dei gratiam lacrymarum fonte restincta.

a *Alibi Feletheus dicitur, a Paulo Diac. lib. 1. c. 19. Feletheus, et Feva, (Velsar. et Laxius l. 12. Hesp. Rom. Fethia legunt) aliis Febanus, Filtheus, Favia, Favianus, Felteus; Belf. Seva. Brauero etiam Paba. Bad. Feletus. Pet. de Nat. Feuba. Staib. Feletus et Seletus; et hic uxorem ejus Lisam vocat.*

b *Aventinus solita temeritate, aurifices et Phrygiones Romanos vocat; pro his intercessisse Severinum ait, morbo tentatum Gissæ filium, sanatum precibus Severini.*

c *Belf. et Baron. presidio.*

d *Monet Velsarus hic non publici mercatus locum, sed vicium paganum intelligi; utrumque eadem Germanica voce Marchi esse. e* *Columbar. xix Junii.*

f *Staiban. et Engenius ab Odoacre et oblatum Episcopatum scribunt. Quis id tradit?*

CAPUT IV.

Captivos et afflictos juvat : sacrilegos emendat.

Captivos ex prædonum manibus liberat.

Quidam vero, nomine Maurus, basilicæ monasterii fuit aditus, quem B. Severinus redemerat de manibus barbarorum. Huic quadam die præcepit vir Dei dicens : Cave ne hodie transgrediaris alicubi; alioquin imminente periculo non carebis. Hic ergo contra præceptum tanti Patris, secularis cujusdam hominis persuasione, meridie ad colligenda poma in secundo a Favianis milliario egressus, mox a barbaris Danubio transvectus est cum suo persuasore captivus. In illa hora vir Dei dum in cellula legeret, clauso repente codice, Manrum, ait, cito requirite : quo nusquam reperto, ipse quantocyus Istri fluentia prætermans, latrones properanter insequitur, quos vulgus a Scamaros appellabat. Cujus venerandam præsentiam non ferentes, supplices quos ceperant reddidere captivos.

a

b

Ab omnibus oppidis expellitur.

c

d

19 Cum adhuc Norici Ripensis oppida superiora constant, et pene nullum castellum barbarorum vitaret incursus, tam celeberrima S. Severini flagrabat opinio, ut certatim eum ad se castella singula pro suis munitionibus invitarent, credentes quod ejus præsentia nihil eis adversi eveniret. Quod non sine gratia divini muneris agebatur, ut omnes ejus monitis, quasi cœlestibus terrentur oraculis, exemploque illius bonis operibus erudirentur. In castellum quoque, cui erat c Cucullis vocabulum, devotionibus accolarum vir sanctus venerat advocatus, ubi factum grande miraculum neque reticere : quod tamen d Marciani post presbyteri nostri, cujus ejusdem loci stu-

penda miracula, relatione cognovimus. Pars igitur plebis in quodam loco nefandis sacrificiis inhærebat. Quo sacrilegio comperto vir Dei, multis plebem sermonibus allocutus, jejuniū triduanum per Presbyterum loci suasit indici, ac per singulas domos cereos afferre præcepit, quos propria manu unusquisque parietibus affixit ecclesiæ. Tunc psalterio ex more decurso, ad horam sacrificii Presbyterum et Diacōnum vir Dei adhortatus est, tota cordis alacritate secum commune Dominum deprecari, quatenus ad sacrilegos discernendos lumen suæ cognitionis ostenderet. Itaque cum multis largissimis fletibus, cumque fixis genibus precaretur, pars maxima cereorum, quod fideles attulerant, subito est accensa divinitus, reliqua vero eorum qui prædictis sacrilegiis infecti fuerant, volentesque latere negaverant, maccensa permansit. Tunc ergo qui eos posuerant divino declarati examine, protinus exclamantes secreta pectoris satisfactionibus prodiderunt, et suorum testimonio cereorum manifesta confessione cuncti propria sacrilegia testabantur. O clemens potentia Creatoris! cereos animosque inflammans, accensus ignis in cereis refulsit et in sensibus. Visibilis lux liquabat ceras in flammam, at invisibilis corda fatentium solvebat in lacrymas. Quis credat amplius eos, quos sacrilegus error involerat, postea claruisse bonis operibus, quam eos quorum cerei fuerant accensi divinitus?

ACCITORE
ΕΥΓΕΝΙΟ.
Nefanda sacrificia miraculose detegit, et abolet.

20 Alio rursus tempore in finibus ejusdem castelli, locustæ frugum consumptrices copiose insederant, noxiis morsibus cuncta vastantes. Tali ergo peste percursi mox Presbyteri ceterique mansores, S. Severinum summis precibus adierunt, dicentes : Ut tantæ plagæ auferatur atrocitas, orationum tuarum experta suffragia postulamus, quæ magno dudum miraculo in accensis cereis multum apud Dominum valere conspeximus. Quos ille religiosius allocutus : Non legistis, ait, quid auctoritas divina peccanti populo præceperit per Prophetam dicens : Convertimini ad me in toto corde vestro, in jejuniis et fletu? et post pauca : Sanctificate, inquit, jejuniis, vocate cœtum, congregate populum, sanctificate Ecclesiam, et cetera quæ sequuntur. Hæc explete, ut dignis operibus malitiam presentis temporis facile evadatis : nullus a me ad agrum exeat, quasi humana sollicitudine locustas vetiturus, ne divina amplius indignatio provocetur. Nec mora, ergo omnibus in ecclesiam congregatis, unusquisque in ordine suo psallebat ex more. Omnis ætas et sexus, quæ etiam voce non poterat, precem Deo fletibus offerebat, eleemosynæ fieri non cessabant, quidquid bonorum operum præsens necessitas exigebat, sicut Dei famulus præceperat implebatur. Omnibus ergo hujusmodi studiis occupatis, quidam pauperrimus opus Dei coeptum deserens, ad agrum propriæ segetis invisendæ causa, quæ perparva inter aliorum sata jacebat, egressus est, totaque anxius die locustarum nubem impendentem qua potuit exturbavit industria, moxque ecclesiam communicaturus intravit; sed segetem ejus exiguam, multis vicinorum circumdatam frugibus, locustarum densitas devoravit. Quibus ea nocte ab illis finibus e exterritis imperio divino, probatum est quantum valeat fidelis oratio. Mane quippe sancti operis temerator atque contemptor, rursus ad agrum suum male securus egrediens, eum locustarum pernicie funditus invenit abrasum, et omnium circumquaque sationes integras vehementer admirans, ad castellum lamentosa vociferatione revertitur; cumque id quod acciderat indicasset, ad hujusmodi videndum cuncti exiere miraculum, ubi quasi ad lineam regularem contumacis hominis segetem locustarum morsus ostenderant. Tunc omnium vestigiis provolutus, intercessionibus eorum delicti sui veniam fusa lamentatione posebat. Ob quam rem monendi occasionem homo Dei reperiens, doce-

Locustas precibus arceat.

Joel. 2. 12. 13.

Cujusdam punita inobedientia.

e

AUCTORE
EUGIPPIO.

bat universos ut omnipotenti Deo discerent obedire, cuius imperiis obtemperant et locustæ. Pauper vero prædictus flebiliter allegabat, posse se mandatis obedire de cetero, si ulla spes qua viveret sibi remansisset. Tunc ergo vir Dei ceteros allocutus: Justum est, inquit, ut qui proprio supplicio humilitatis vobis et obedientiæ dedit exemplum, liberalitate vestra anni præsentis alimenta percipiat. Collatione itaque fidelium correptus homo pauperimus et ditatus, didicit quantum dispendii incredulitas inferat, quantumque beneficii suis cultoribus divina conferat largitio.

^a Belf. Scameras. *Velserus non gentis sed latrocinii nomen esse scribit.* ^b Sur. intraret, nec omnino damnat Velserus.

^c Sur. Cocullis. *Pet. de Nat. Cocullo, Laz. Catullus, qui Tulnam hodie dici arbitrat. Staiban. et Eugenius hoc Fabianis gestum scribunt.*

^d Al. Majorani, et Majoriani. *Merito reprehendit Lazium Velserus, quod hinc asserat, Marcianum ex monacho canobii S. Severini Fabianensium Episcopum proxime post Mamertinum constitutum.* ^e Ms. Belf. exterminatis.

CAPUT V.

Varia alia edit miracula.

^a **I**tem juxta oppidum quod a Juba appellatur, cum quadam die intrantes basilicam, æstatis tempore, solemnitatem vespere reddidit, ad accendenda luminaria ignem minime reperissent, flammam concussis ex more lapidibus elicere nequiverunt, in tantum alterutra ferri ac petrae collisione tardantes, ut tempus vespertinae solemnitatis efflueret. At vir Dei genibus humi fixis orabat attentius. Mox igitur in conspectu trium spiritualium, qui aderant tunc, virorum, cereus quem idem Severinus sanctus manu tenebat accensus est. Quo lucente, sacrificio vespertini temporis ex more suppleto, gratiæ Deo referuntur in omnibus. Quod factum, licet vir memoratus hos qui huic interfere miraculo celare voluerit, sicut et multa magna, quæ per illum divinis sunt effectibus celebrata; claritas tamen tantæ virtutis occultari non potuit, se ad magnam ceteros fidem excellenter accendit.

²² Accidit etiam ejusdem loci quandam mulierem diutino languore vexatam jacereseminecem, exequiis jam paratis; cuius proximi mæsto silentio voces funereas quodam fidei clamore presserunt, et ante ostium cellulae sancti viri corpus jam pene exanime deposuere. Videns ergo homo Dei clausum aditum oppositione lectuli, ait ad eos: Quidnam est quod facere voluistis? Responderunt: Ut oratione tua vitæ reddatur exanimis. Tunc ipse lacrymabundus exclamans ait: Quid a parvo magna deposcitis? Cognosco me prorsus indignum, utinam merear veniam pro meis invenire peccatis. Et illi, Credimus, inquit, quod si oraveris reviviscit. Tunc S. Severinus fuis illico lacrymis, in oratione prostratus est, et muliere protinus resurgente, allocutus est eos: Nolite quidquam horum meis operibus applicare, hanc enim gratiam fidei vestrae fervor emeruit, et hoc fit in multis locis et gentibus, ut cognoscatur quod unus sit Deus, faciens in cælo et in terra prodigia, excilians perditos in salutem, et mortuos vitæ restituens. Mulier vero sanitate percepta, opus ^b agrale die tertio juxta morem provinciae propriis cepit manibus exercere.

²³ ^c Quintanis appellatur ^d secundarum municipium Rætiarum super ripam Danubii situm, huic ex alia parte parvus fluvius, ^e Businca nomine, propinquabat. Is ebrebra inundatione Danubii superfluentis excrescens, nonnulla castelli spatia, quia in plano fundatum erat, occupabat. Ecclesiam etiam loci ejus mansores extra muros ex lignis habuere constructam, quæ pendula extensione porrecta, defixis in altum stipitibus sustentabatur et fureulis, cui ad vicem solitabularum erat levigata conjunctio; quam quoties ripas excessisset, aqua superfluentis occupabat. Quintanensium itaque fide S. Severinus illuc fuerat invi-

tatus, ubi cum tempore siccitatis venisset, interrogabat cur tabulata nudatis obstaculorum tegminibus apparerent? Accolæ responderunt: quod frequenti fluminis alluvione quidquid fuisset superstratum continuo laberetur. At ipse: Sternatur, inquit, super tabulata in Christi nomine nunc pavementum, nam videbitis amodo fluvium cælesti jussione prohibatum. Pavimento itaque perfecto, ipse vir Dei accepta securi subter descendens, postes facta oratione percussit, atque ad aquam fluminis, venerandæ crucis expresso signaculo dixit: Non te sinat Dominus meus Jesus Christus hoc signum crucis excedere. Ex illo itaque tempore cum ex more fluvius crevisset in cumulos, ambissetque viciniam quam solebat, ita spatii ecclesiae erat inferior, ut nunquam sancti patibuli signaculum, quod impresserat homo Dei, prorsus excederet.

²⁴ Accidit autem ut castelli ^f Presbyter memorati admodum venerabilis, Silvinius nomine, moretetur: et cum in ecclesia feretro posito noctem pascentes duxissent ex more pervigilem, jam crescente diluculo, rogavit vir Dei fessos Presbyteros et Diaconos universos parumper abscedere, ut post laborem vigiliarum somno se aliquantulum recrearent. Quibus egressis, homo Dei ostiarium, Maternum nomine, interrogat, utrum omnes, ut dixerat, abscessissent. At illo respondente cunctos abiisse: Nequaquam, ait, sed latet hic quidam. Tunc janitor ecclesiae septa secundo perlustrans, nullum intra eam mansisse testatur. Verum Christi miles Domino sibi revelante: Nescio quis, ait, hic delitescit. Tertio itaque diligentius perscrutans, quandam inventi virginem consecratam, locis se occultioribus abdidisse, quam ergo memoratus sic increpavit aditus: Cur istic famulo Dei posito tuam credidisti potuisse latere presentiam? At illa: Pietatis, inquit, me amor talia facere persuasit; videns enim cunctos foras expelli, putavi mecum quod servus Christi invocata divina majestate presentem mortuum suscitaret. Exeunte igitur memorata virgine, homo Dei cum Presbytero et Diacono janitoribusque duobus, in oratione curvatus postulavit fletu largissimo, ut opus solitæ majestatis divina virtus ostenderet. Tunc oratione completa a Presbytero, ita cadaver vir beatus alloquitur: In nomine Domini nostri Jesu Christi, sancte Presbyter Silvine, loquere cum fratribus tuis. Et subito oculos defunctus aperuit. Vix vero presentibus homo Dei tacere præ gaudio persuasit; et denuo ad eum: Vis, inquit, rogemus Dominum ut te adhuc servis suis in hac vita condonare dignetur? At ille ait: Per Dominum te conjuro ne diutius hic tenear, et frauder quiete perpetua, in qua me esse jam cernebam. Statinque reddita oratione quievit exanimis. Hoc autem factum S. Severini adjuratione ita celatum est, ut ante mortem ejus non potuisset agnosci; ego tamen hæc quæ retuli Marci Subdiaconi et Materni janitoris relatione cognovi. Nam Presbyter et Diaconus tanti testes miraculi, ante sanctum virum, cui juraverant nulli se quod viderant proditoribus, obhisse noscuntur.

^a Ms. Belf. Juvao. *Lazius Juvavo; et Juvaviam interpretatur, improbane Velsero. Pet. de Nat. et Staib. Joviaco.*

^b Ita Belf. alii sacrale.

^c Notitia Imperii, sub Duce Ratiæ I et II, habet Præfectum Aliae primæ Flaviæ Retorum Quintanis. *Antoninus Quintianus vocat, Kuntzen nunc dici tradunt, Caspinius Cuntzing. Ficus est ad dextram Danubii ripam, supra Batava.*

^d De Rætiarum finibus agit Velserus lib. 1, rer. Augustanarum, et Cluverius Germania antiqua lib. 5. *Secundam Rætiam voluit lacu Brigantino et Oeno flumine conclusam fuisse.*

^e Ita Ms. Belfortii. *ms. Velseri Quintana, præfert tamen ipse Surii lectionem Quintanica.*

^f *Lazius modo Silvinius, modo Silvium vocat, et Episcopum facit, a Severino consecratum, qui ipse non nisi Presbyter fuit. Merito rerum Ecclesiasticarum in eo auctore imperitiam reprehendit Velserus, et malam fidem, quippe qui hæc veluti ex Eugippio hausta proferat. Aventinus extare Quintanis, sive Künzen vico, templum scribit, ubi D. Silvinius Mysta Vindellicorum, familiaris Severino, humatus colitur. Raderus eum tom. 2. Bavaria sancta, ut Beatum, prædicat; sed falsis memoria est, cum tom. 1 scripsit isti miraculo adfuisse solos Presbyterum et Diaconum.*

CAPUT

*Signo Crucis
fluvii eluvio-
nem reprimi-
mit.*

*Divinitus co-
gnoscit ali-
quem in tem-
plo latere.*

*Mortuum in-
terrogat, ille
respondet.*

*Miraculum
celari jubet.*

*Cereus S. Se-
verini mira-
culose acce-
ditur.*

*Quandam jam
depositam sa-
nitati resti-
tuit.*

*Aliena fidei
id adscribit.*

CAPUT VI.

*Captivos, pauperes, afflictos, juvat.**Captivis et pauperibus subvenit.*

Talibus igitur B. Severinus per Christi gratiam opulentus muneribus, captivorum etiam egenorumque tantam curam ingenita sibi pietate susceperat, ut pæne omnes per universa oppida vel castella pauperes, ipsius industria pascerentur: quibus tam læta sollicitudine ministrabat, ut tunc se crederet tantummodo saturari, vel abundare bonis omnibus, quando videbat egentium corpora sustentari. Et cum ipse hebdomadarum continuatis jejuniis minime frangeretur, tamen esurie miserorum se credebatur afflictum. Cujus largitionem tam piam in pauperes plurimi contemplantes, quamvis ex duro barbarorum imperio famis angustias sustinerent, devotissime tamen frugum suarum decimas pauperibus impendebant. Quod mandatum licet cunctis ex lege notissimum sit, tamen quasi ex ore Angeli præsentis audirent, grata devotione servabant. Frigus quoque viri Dei tantum in nuditate pauperum sentiebat: siquidem specialiter a Deo perceptorat, ut in frigidissima regione, mirabili abstinentia castigatus, fortis et alacer permaneret. Pro decimis autem, ut diximus, dandis, quibus pauperes alerentur, a Norici quoque b Presbyteros missis exhortabatur epistolis. Ex qua consuetudine cum nullam ad eum erogandarum vestium copiam direxissent, interrogavit eos qui venerant, si ex civitate quoque c Tiburnia similis collatio mitteretur? Respondentibus etiam inde protinus affuturos; vir Dei nequaquam eos venire signavit, sed dilatat eorum oblationem prædixit barbaris offerendam. Itaque non multo post cives Tiburniæ, vario cum obsidentibus Gothis certamine dimicantes, vix inita fœderis pacatione, inter cetera etiam largitionem jam in unum collatam, quam mittere famulo Dei distulerant, hostibus, ut prædixerat, obtulerunt.

*Atios ad idem excitat.**a b Tarditas in pio opere punita.**c**d**Decimarum neglectus punitas.**Jejunio rubigo aversa.**e**Sæpe venit Passavium Severinus.**f**g**h**Captivorum liberationem impetrat.*

aliquem dirigeret, ad id opus maturius exequendum; statimque missus Amantius Diaconus, e vestigio Regem subsequitur, ejusque pro foribus excubans, multis diebus non potuit nuntiari. Cui re, pro qua directus fuerat, non peracta, tristissimo revertenti apparuit quidam effigiem Sancti præferens Severini, qui eum minaci appellatione perterritum sequi se jussit. Cumque pavens atque concitus sequeretur, pervenit ad januam Regis, statimque dux ille prævius ex oculis mirantis evanuit. Verum Regis internuntius Diaconum, unde esset, et quid speraret interrogat. Ille rem breviter insinuans, oblati Regi, receptisque remeavit epistolis. Dimissus igitur, revexit fere septuaginta captivos, insuper promissionem Regis gratam deferens, qua spondit se, cum diligenter provinciam peragraverit, remissurum quantos in eadem reperturus fuisset numeros captivorum. Pro qua re postmodum S. Lucillus Presbyter destinatus, magnam miserorum copiam ex captivitate revocavit.

a Noricum mediterraneum interpretatur Velserus, quoties non additur Ripense. b Ms. Belfortii, populus.

c *Stur. Figurina, Lazio Tiberina, et Tiberia. Quidam Ratisponam, sine Reginoburgum interpretantur, parum probabiliter, cum Egiptii atate Tiburnia Norici metropolis esset, Reginoburgum Ratiæ secundæ civitas. Aventinus S. Viti in Carinthia, oppidum facit, atque isthic Tiburniæ vestigia extare. Apud Ptolemaum civitas Norici est *ερεοπηια*. Forlassis *ερεοπηια* pro Teburnia vel Tiburnia scriptum fuit. Villach oppidum ad Drauum esse censet Cluverius. Velserus vocem Tiburnia suspectam habet: extabat ea in ms. Belfortii, et retinetur a Brauero. Teurnia inter oppida Norici recensetur et a Plinio lib. 3, c. 24.*

d *Alii Laureacum scribunt. Vicus nunc esse exiguus dicitur sub montibus Ensi oppidi, vetusto etiamnum nomine Lorcb. Lauriaci meminit Antoninus in Itinerario, et Notitia Imperii, quæ Præfectum legionis secundæ isthic collocat, ac deinde et Præfectum classis Lauriacensis nominat. M. Aurelii, aut potius Aureliani opus censet Vels. 3, Boicar.*

e *De eo egimus vii Januarii ad S. Valentini vilam, rectus Batava Noticia Imper. sub Duce Ratiæ: Tribunus cohortis novæ Batavorum, Batavis.*

f *Eorum tunc valida res in Germania magna, e qua in Ratiam quoque progressi, imo et Belgicam, ubi memorabili prælio paullo post domiti a Clodoveo Francorum Rege ad Tolpiacum oppidum ann. Christi 496. g Raderio Gibaldus.*

h *Hinc colligas Aventini malam fidem, qui simulasse solum, se Severini visendi causa venire, Gibuldum scribit.*

i *Ms. Belfortii Lucillus. Lazius Episcopum facit Batavensem; inde Fabianensem, sine auctore. Aventinus D. Lucilium Episcopum vocat.*

CAPUT VII.

Varia divino spiritu prædicit.

Per id tempus quo Romanum constabat imperium, multorum milites oppidorum pro custodia limitis publicis stipendiis alebantur. Qua consuetudine desinente, simul militares turmæ sunt deletæ; cum limite Batavino utrumque numero perdurante, ex eo perrexerunt quidam ad Italiam, a extremum stipendium commilitonibus allaturi, quos in itinere peremptos a barbaris nullus agnoverat. Quadam ergo die dum in sua cellula legeret S. Severinus, subito clauso codice, cum magno cœpit lacrymare suspitio, astantes juvenes jussit ad fluvium properanter excurrere, quem in illa hora humano firmabat cruore respergi, statimque nuntiatum est, corpora præfatorum militum fluminis impetu ad terram fuisse delata.

29 b Paulinus quidam Presbyter ad S. Severinum fama ejus latius percurrente pervenerat: hic in consortio beati viri diebus aliquot remoratus, cum redire vellet, audivit ab eo: Venerabilis Presbyter festina, quia cito dilectionem tuam, populorum desiderii, ut credimus, oblectantem, dignitas Episcopatus ornabit. Mox remeante ad patriam, sermo in eo prædicantis impletus est. Nam cives Tiburniæ, quæ est metropolis Norici, coegerunt prædictum virum summi sacerdotii suscipere principatum.

30 Basilicæ extra muros oppidi Batavini, in loco nominec Boitro trans Oenum fluvium constituta, ubi cellulam paucis monachis ipse construxerat, Martyrum reliquiæ quærebantur. Ingerentibus ergo se Presbyteris

*Auctore Eugippio.**i**Diacono cui-dam apparet.**a**Eodem militum absens cognoscit.**b**Paulino Episcopatum prædicit.**c**Cladem Passavium inferendam præannuntiat.*

AUCTORE
EUCIPPIO.

d

e

f

g

S. Joannis
reliquias
mirabiliter
nanciscitur.

h

Salisburgen-
ses monet ut
fugiant.

k

l

Negligentes
ab Heratis
oppressi.

sbyteris ut mitterentur ad sanctuaria deferenda, hæc B. Severinus monita proferebat : Quamvis cuncta mortalium opere constructa pereant, hæc tamen ædificia præ ceteris celerrime relinquenda sunt; et ideo pro reliquiis Sanctorum nullum laborem debere suscipere, quia ultro. S. Joannis eis benedictio deferetur. Interea beatum virum civis oppidi memorati suppliciter adierunt, ut pergeret ad *d* Favianam Rugorum Principem, mercandi eis licentiam postularet. Quibus ipse : Tempus, inquit, hujus oppidi appropinquavit, ut desertum, sicut cetera priora castella cultore destituta, remaneat. Quid ergo necesse est locis mercimonia providere, ubi ultra non poterit apparere mercator? Respondentibus illis, non se debere contemni, sed consueto sublevari regimine; quidam Presbyter hæc diabolico spiritu repletus adjecit : Perge, quæso, Sancte, perge velociter, ut tuo discessu parumper a jejuniis et vigiliis quiescamus. Quo dicto, vir Dei lacrymis urgebatur ingentibus, quod in ridiculam vanitatem cunctis audientibus Sacerdos eruperat. Aperta namque scurrilitas latentium est testificatio delictorum. Sanctus itaque, vir cur ita fletet interrogatus a fratribus; Video, inquit, plagam gravissimam nobis absentibus huic loco protinus eventuram; et Christi sacraria (quod non sine gemitu cogor exprimere,) humano sanguine redundabunt, in tantum, ut etiam locus iste violandus sit, nam in baptisterio loquebantur: Ad antiquum itaque et omnibus majus monasterium suum, juxta muros oppidi Favianis, quod *e* centum et ultra millibus aberat, Danubii navigationibus descendebat. Mox igitur eo discedente *f* Chumimundus paucis barbaris comitatus, oppidum, ut Sanctus prædixerat, Batavis invasit; ac pene cunctis mansoribus in messe detentis, quadraginta viros oppidi, qui ad custodiam remanserant, interemit. *g* Presbyterum quoque illum, qui tam sacrilege contra famulum Christi in baptisterio fuerat elocutus, ad eundem locum confugientem, insequentes barbari peremerunt. Frustra enim illic offenso Deo veritatis inimicus accessit, ubi tam impudenter excesserat.

31 Igitur sanctissimus Severinus dum in monasterio Favianis Evangelium legeret, oratione completa consurgens, scapham sibi illico jubet preparari, et mirantibus his qui aderant, ait : Sit nomen domini benedictum, reliquiis beatorum Martyrum oportet nos occurrere. Nec mora : transmeant Danubium, inveniunt hominem consistentem in ripa ulteriore fluminis, ac multis eos precibus postulante, ut ad servum Dei, ad quem fama vulgare olim venire cuperet, duceretur. Mox itaque ei Christi servo demonstrato, suppliciter S. Joannis Baptistæ reliquias obtulit, multis apud se servatis temporibus. Quas Dei servus debita veneratione suscipiens, basilicam S. Joannis, sicut prædixerat, ultronea benedictione collata, sacravit officio Sacerdotum.

32 Ad habitatores præterea oppidi quod *h* Jopia vocabatur, *i* septuaginta et amplius a Batavis millibus disparatum, solita vir Dei revelatione commonitus, Moderatum nomine, cantorem Ecclesiæ destinavit, præcipiens ut habitationem loci illius omnes sine cunctatione relinquerent, mox enim perituros fore si contemnerent imperata. Aliis ergo de tanto præsidio dubitantibus, aliis non credentibus prorsus, iterum misit *k* Quintasium quemdam, cui lacrymans ait : Perge velociter, denuntians eis, si in hac nocte remanserint, sine dilatione capientur. Sanctum quoque *l* Maximum spiritualis vite Presbyterum instantius imperat admoneri, ut saltem ipse contemptoribus derelictis, properaret a celesti misericordia liberari; de quo sibi Dei famulus magnam dicebat inesse molestiam, ne forte salutiferum differendo mandatum, imminenti subjaceret exitio. Prædictus itaque pergens imperata supplevit, et reliquiis incredulitate nutantibus, nuntius viri Dei Presbytero retinente se,

atque hospitalitatem præbere cupienti, nullatenus acquievit. Qua nocte *m* Heruli insperate protinus irruentes, oppidumque vastantes, plurimos duxere captivos, Presbyterum vero memoratum patibulo suspenderunt *n*. Quo audito servus Dei graviter doluit præmonitos non curasse.

33 Deinde quidam de Norico, *o* Maximinus nomine, servum Dei frequentare solitus erat. Et cum pro familiaritate, quam meruerat, in monasterio sancti viri diebus aliquot moraretur, ejus informatur oraculis patriam suam grave repente exitium subituram. Qui acceptis litteris ad S. Paulinum Episcopum designatis, remeavit instantius. Igitur memoratus Antistes litterarum tenore prestructus, universas dioceses cive castella, scriptis propriis vehementer admonuit, ut triduo jejunio, quod littere viri Dei signaverant, exitio venturæ cladis occurrerent. Quibus jussa complentibus, terminato jejunio ecce Alamannorum copiosissima multitudo feraliter cuncta vastavit. Castella vero nullum sensere periculum, quæ lorica fidelis jejunii, et laudanda cordis humilitas adversus hostium ferociam fidenter armaverat.

a S. Augustinus lib. 18. de civitate Dei, c. 18, caballum se scilicet factum, annonam inter alia jumenta bajulasse militibus, quæ dicitur retica, quoniam ad retia deportatur; *Vites*: Retia et reticulum genus est sacculi, quo viatores panem, carnes, et poma gestare consueverant. *At Viterus legit*: quæ dicitur Retica, quoniam ad Retias deportatur; *putaque stipendium eadem opera delatum. Et sane de Italia isthic Augustino est sermo.*

b Ab hoc Paulino Episcoporum suorum catalogo auspiciatur *Reginoburgenses. Primus id scripsisse fertur Conradus de monte quellarum. Refutat id Velerus, assentiente Raderi nostro. Patet ex his quæ ad cap. 6 dicta sunt.*

c Lax. Boioto. Is locus esse videtur, quem Ptolemæus Boiodorum vocat tab. 5. Europa, cap. 14, et Vindevicæ adscribit, cum inter Batava et Boiodorum Genus fiat Norici et Vindelicæ limes. Antoninus et Notit. Imp. Boiodorum, Tabula Peutingeriana Boiodorum. Instat hodie vocatur, quasi Oeni civitatem dicas. Est isthic Flavio, Boiter, sine Boitra, qui vetustum nomen retinet: visitur isthic ecclesia S. Severini sacra, quæ cellæ, cujus hic mentio fit, memoriam servat. *d* Favam videtur legendum.

e Censetur inter Passavium et Viennam circiter 40 miliaria Germanica.

f Jornandi Hunimundus, Helfortio Humibundus. Suevorum Rex erat.

g Aventinus Episcopum facit, ejusque jocum antea in Sanctum conjectum ita exponit, aut depravat potius: Abi sane quo vis gentium, inquit, nam si diutius hic manseris, inedia omnibus nobis, quemadmodum munitatis, perendum est.

h Aventinus, Hundius atque Juvavia legunt, quæ nunc Salisburgum vs. Belf. Lubianum. Rad. Topia.

i Ms. Belf. viginti. *k* Belf. Quintarium.

l Belf. Maximianum. Lazius et Aventinus, sine tabulis et testibus, Episcopum faciunt. Raderus tom. 1, Bavaria sanctæ Sanctum et Martyrem vocat.

m Lazius hanc irruptionem tribuit Alemannis: Aventinus Herulis, Alemannis, atque Germanorum nationibus. Meminit Paulus Diac. lib. 1, cap. 20. Rodulphi Herulorum Regis, et cap. 9, inter populos Odoacri parentes recenset Herulos. Braunerus hanc Juvaviæ direptionem Odoacri adscribit.

n Addit Aventinus: Amplius quinquaginta quinque cum ipso symmastas contrucidant, e rumpiisque cavernis, quo fugerant, sicut adhuc monstratur, præcipites agunt. Humati esse referuntur in æde D. Amandi, quæ nunc est D. Margarite. Agit de his quoque Bruscius in Patavia, atque cavernas illas etiamnum Salisburgi apud S. Petrum ostendi. Consentit Braunerus, ut supra diximus. *o* Idem infra Maximus appellatur.

CAPUT VIII.

Periclitantibus, ægris, egenis subvenit.

Post hæc leprosus quidam Mediolanensis territorii, ad S. Severinum, fama ejus invitante, perrexerat : hunc sanitarum remedia implorantem suppliciter, monachis suis indicto jejunio commendavit, qui continuo Dei gratia mundatus est. Cumque recepta sanitate redire suaderetur ad patriam suam, prostravit se pedibus sancti viri, petens ne ulterius ad sua redire cogere, cupiens scilicet ut lepram quoque peccatorum, sicut carnis, effligeret, vitamque in eodem loco fine laudabili terminaret. Cujus animum religiosum vir Dei vehementer admirans, paucis monachis paterna jussione præcepit, frequentatis cum eo jejuniis in oratione continua permanere, ut Dominus ei quæ essent opportuna concederet. Tantis itaque remediis

m

n

o

Hostium in-
cursus præ-
dicti : jejunio
propulsati.Leprosus
mundat.

remediis præmunitis, intra duorum mensium spatium vite mortalis est compediis absolutus.

Romanis
victoriam
obtinēt.

35 Eodem tempore mansores oppidi Quintanensis, creberrimis Alamannorum incursionibus defessi, sedes proprias relinquentes, in Batavis oppidum migraverunt. Sed non latuit eosdem barbaros confugium prædictorum : qua causa plus inflammati sunt, credentes duorum populorum oppidorum uno impetu prædarentur. Sed B. Severinus orationi fortius incubans, Romanos exemplis salutaribus multipliciter hortabatur, præmittens quibus præsentis Dei auxilio superandos, sed post victoriam eos qui contemnerent ejus monita perituros. Igitur Romani omnes sancti viri prædicatione firmati, spe promissæ victoriæ adversus Alamannos instruxerunt aciem, non tam materialibus armis, quam sancti viri orationibus præmuniti. Qua congressione victis ac fugientibus Alamannis, vir Dei ita victores alloquitur: Filii, ne vestris viribus palmam præsentis certaminis imputetis, scientes vos Dei, nunc præsidio liberatos, ut hinc parvo intervallo temporis, quasi quibusdam concessis induciis, discedatis. Mecum itaque ad oppidum Lauriacum congregati descendite. Hæc homo Dei plenus pietate commovuit. Sed Batavis genitale solum relinquere dubitantibus, sic adjecit: Quamvis et illud oppidum, quo perginus, ingruente barbarie sit quantumcunque relinquendum, hinc tamen nunc pariter discedamus. Talia commententem secuti sunt plurimi, quidam reperti sunt contumaces, nec defuit contemptoribus gladius inimici. Quicumque enim ibidem contra hominis Dei interdictum manserunt a Thuringis irruentibus in eadem hebdomade alii quidem trucidati, alii in captivitate deducti, penas dedere contemptus.

Iterum cla-
dem Passavii
prædicit.

a

36 Igitur post excidium oppidorum in superiore parte Danubii, omnem populum in Lauriacum oppidum transmigrantem, qui S. Severini monitis paruerant, assiduis hortationibus præstruebat, ne in sua virtute confiderent, sed orationibus et jejuniis atque eleemosynis insistentes, armis potius spiritualibus munirentur. Præterea vir Dei quadam die cunctos pauperes in una basilica statuit congregari, oleum prout posebat ratio largiturus; quam speciem in illis locis difficillimam negotiatorum tantum deferebat adventio. Igitur tanquam benedictionis accipiendæ gratia major egenorum turba confluit, pretiosum quippe ibidem hujus liquoris alimentum auxit turbam numerumque poscentium. Tunc Beatus oratione completa, signoque crucis expresso, solum sibi scripturæ sanctæ sermonem cunctis audientibus exprimens ait: Sit nomen Domini benedictum. Tunc coepit oleum propria manu ministris implere portantibus, imitatus servus fidelis Dominum suum, qui non ministrari venerat, sed potius ministrare, sequensque vestigia Salvatoris, gaudebat augeri materiam, quam officio dextera sinistra nesciente fundebat. Completis itaque vasculis pauperum, nihil minuebatur in manibus ministrantium. Tantum igitur Dei beneficium dum circumstantes tacite mirarentur, unus eorum cui nomen erat b. Biennius magno timore perterritus exclamavit dicens: Domine mi, crescit hic cacabus olei, et in modum fontis exundat. Sic liquor ille gratissimus, prodita virtute, subtractus est. Cui statim Christi famulus exclamans ait: Quid fecisti frater? Obstruxisti commoda plurimorum: ignoscat tibi Dominus Jesus Christus. Sic aliquando mulier vidua debitis onerata, Helisæi Prophetae jussis instruitur, ex olei stilla quam habebat vasa replere quam plurima. Quod cum fecisset, et adhuc vasa a filiis deposceret, ubi audivit numerum defecisse vasorum, mox stetit oleum.

Id non deficit,
nisi prodito
miraculo.

b

37 Per idem tempus Maximus Noricensis, cujus fecimus superius mentionem, fidei calore succensus, media hyeme, qua regionis illius itinera gelu torpente clauduntur, ad B. Severinum audaci temeritate, vel

magis, ut postea claruit, intrepida devotione venire contendit; conductis plurimis comitibus, qui collo suo vestes captivis et pauperibus profuturas, quas Noricorum religiosa collatio congregaverat, bajularent; itaque proveci c ad summa Alpium cacumina pervenerunt, ubi per totam noctem nix tanta confluit, ut eos magnæ arboris protectione vallatos, velut ingens fovea demersos includeret. Et cum de vita sua penitus desperarent, vidit ductor comitum per soporem in effigie virum Dei stantem ac dicentem sibi: Nolite timere, pergite quo cœpistis. Hac vero revelatione protinus animati, cum cœpissent etiam fide magis quam gressibus proficisci, subito divino nutu ingentis formæ ursus e latere veniens viam monstraturus apparuit, qui se tempore hyemis speluncis abditare consuevit, et mox cupitum reserat iter, et per ducenta fere millia non ad sinistram devians non ad dexteram, viam demonstravit optabilem. Tanta enim eos intercapedine præcedebat, quanta d regente vestigio semitam præpararet. Itaque progrediens bestia per eremi vastitatem, viros qui egenis deferebant solatia non reliquit, sed usque ad habitacula hominum qua potuit humanitate perduxit, et mox in unam partem officio divertit expleto; ostendens tanto ducatus officio, quid homines hominibus præstare debeant, quantumque caritatis impendere, cum desperantibus iter bestia sæva monstraverit. Igitur cum servo Dei nuntiarentur qui venerant, ait: Sit nomen Domini benedictum. Ingrediantur quibus viam qua venirent ursus aperuit. Quo audito illi stupore repleti; mirabantur enim virum Dei referre id quod in absentia provenerat.

AUCTORE
ELEGITIO.

c

In via peri-
clitantibus ap-
paret:

d

His ursus viam
ostendit.

a *Velserus, Turcilingis mavult, qui haud inde procul colebant, Odoacri parentes.*

b *Ms. Belf. sapientissimus.*

c *Hinc sane patet Paulinum, hujus Maximi, sive Maximini, ut num. 33, dicitur, Episcopum, non fuisse Reginoburgensem; nec Tiburniam esse Reginoburgum.* d *Belf. recent.*

CAPUT IX.

Multis contra hostes præsidio est; barbaris venerabilis.

Cives item oppidi Lauriaci, et superiorum transfuge castellorum, ad suspecta loca exploratoribus destinatis, hostes quantum poterant humana sollicitudine præcavebant. Quos servus Dei divinitatis instinctu commovuit, præsaga mente præstruxit, ut omnem paupertatis suæ sufficientiam intra muros concluderent, quatenus inimicorum feralis incursio, nihil humanitatis inveniens, statim fame compulsam inmania crudelitatis cœpta desereret. Hæc per a triiduum contestatus, advesperascente jam die, Valentem nomine, monachum mittens ad S. Constantium ejusdem loci Pontificem, et ad ceteros commanentes: Hæc, inquit, nocte dispositis per muros ex more vigiliis districtius excubate, supervenientis hostis caventes insidias. At illi nihil adversi per exploratores sentire se penitus affirmabant. Sed Christi præco præmonere non desinens, dubitantibus voce magna clamabat, eadem nocte eos asserens capiendos, nisi imperiis fideliter obedirent, sæpius repetens: Me, inquit, lapidate si mentitus fuero. Itaque tandem aliquando muris invigilare compulsi, expleta consueti operis in noctis principio psalmodia, cum celeberrimo cœpissent vigilare concursu, acervus fœni cominus positus, ex facula bajuli nolentis accensus, lumen non incendium reddidit civitati. Qua occasione vociferantibus cunctis, hostes silvarum occultatione morantes, subito splendore clamoreque perterriti, putantes se præcognitos, quieverunt, ac mane facto circumdantes civitatem et ubique discurrentes, cum nihil victualium reperissent, diriperunt animalium gregem cujusdam hominis, qui servo Dei prædicente contumax sua tutari contempserat, et recesserunt. Illis autem abeuntibus

Hostium ad-
ventum præ-
munitat, ur-
gelque ad vi-
gilandum.

a

AUGUSTO
EUGIPPIO.

Jac. 5. 16.

b
Feletheo per-
suadet ne Ro-
manos in sua
oppida abiu-
cat.

c

Futura multis
praedicit.

Ab Odoacre
litteras acci-
pit.

Praedicit quot
annis sit re-
gnaturus.

d

abeuntibus cives portis egressi, haud procul a muris scalas jacentes inveniunt, quas ad urbis excidium preparatas barbari vigilantium clamore turbati in nocte jactaverant. Quapropter memorati cives veniam a Christi famulo precabantur humiliter, confitentes corda sua lapidibus esse duriora, qui rebus praesentibus agnoverunt in sancto viro gratiam viguisse prophetica; atque in uno impetuisset plebs inobediens universa captiva, nisi eam liberam viri Dei consueta conservasset oratio, Jacobo Apostolo protestante: Multum, inquit, valet deprecatio justis assidua.

39 Feletheus Rugorum Rex, qui et Fava, audiens cunctorum reliquias oppidorum, quae barbaricos evaserant gladios, Lauriacum se per Dei famulum contulisse, assumpto veniebat exercitu, cogitans repente detentos abducere, et in oppidis sibi tributariis atque vicinis, (ex quibus unum erat b Favianis) quae a Rugis tantummodo dirimebantur Danubio, collocare. Quamobrem graviter universi turbati, S. Severinum adire suppliciter, ut in occursum Regis egrediens, ejus animum mitigaret. Cui tota nocte festinans, in vicinissimo ab urbe milliario matutinus occurrit. Rex ergo adventum ejus protinus expavescens, testabatur illius se fatigatione plurimum praegravatum, caussam repentinae cursivis inquiri. Cui servus Dei, Pax tibi, inquit, Rex optime: Christi legatus advenio, subditis veniam precaturus. Recole gratiam, divina beneficia recordare, quibus pater tuus se frequenter sensit adjutum. Nam cunctis regni sui temporibus nihil me inconsulto gerere praesumebat. Qui monitis non resistens salutaribus, crebris prosperitatibus recognovit, quanti valeret obedientis animus, quantumque triumphatoribus prosit, suis non timere victoriis. Et Rex inquit: Hunc populum pro quo benivolus precator accedis, non patiar Alamannorum aut c Thuringorum iniquorum saeva depredatione vastari, vel gladio trucidari, aut in servitium redigi, cum sint nobis oppida et castella in quibus debeant ordinari. Cui servus Christi constanter ita respondit: Numquid arcu tuo et gladio homines isti a praedonum vastatione creberima sunt erepti, et non potius Dei munere, ut tibi paullisper obsequi valeant, reservati? Nunc ergo, Rex optime, consilium meum ne respuas, fidei meae hos committe subjectos, ne tanti exercitus compulsione vastentur potius quam migrentur. Confido enim in Domino meo, quod ipse qui me fecit horum calamitatum interesse, in ducendis eis idoneum faciet promissorum. His auditis Rex modestis allegationibus mitigatus, cum suo remeavit exercitu. Igitur Romani quos in sua S. Severinus fide susceperat, discedentes de Lauriaco pacificis dispositionibus, benivola cum Rugis societate vixerunt. Ipse vero Favianis degens in antiquo suo monasterio, nec admonere populos, nec praedicere futura cessabat, asserens universos in Romani soli provinciam absque ullo libertatis migraturos incommo.

40 Iisdem temporibus Odoabgar Rex S. Severino familiares litteras dirigens, si qua speranda duceret, dabat suppliciter optionem, memor illius praesagii quo eum expresserat quondam regnaturum. Tantis itaque Sanctus alloquiis invitatus, Ambrosium quendam exultantem rogat absolvi. Cujus Odoabgar gratulabundus paruit imperatis. Quodam etiam tempore dum memoratum Regem multi nobiles coram sancto viro humana, ut fieri solet, adulatione laudarent, interrogat quem Regem tantis praconiis pretulissent? Respondentibus Odoabgarum Regem. Odoabgar, inquit, integer inter tredecim et quatuordecim annos, videlicet integros regnabit; finem vero regni ejus significans; d et his dictis adjecit, citius illos quod ipse praedixerat probaturos.

a Ms. Belf. quadrimum.

b Non tamen hinc sequitur, quod scripsit Loxius, regiam isthic fuisse Rugorum, qui adhuc trans Danubium habitabant, sed No-

rici oppida aliqua vel habebant tributaria, vel ea pacto stipendio tuebantur contra alios barbaros.

c Velsesus manuit Turcingorum.

d Hic aliquid esse suspicatur Velsesus.

CAPUT X.

Egritudines curat: pericula praedicit et depellit.

Ab oppidaneis Comagenensibus, apud quos primum quondam innoverat B. Severinus, suppliciter rogatus advenit. Cujus comperta praesentia, unus ex optimatibus Felethei Regis filium suum adolescentem diuturno languore vexatum, cui jam parabat exequias, transjecto Danubio pedibus ejus projecit, et lacrymans: Credo, inquit, homo Dei, te filio meo velocem impetrare divinitus posse sanitatem. Tunc data oratione, qui semivivus allatus fuerat, statim patre mirante surrexit, et perfecta protinus revertitur sanitate.

42 Elephantiosus quidam, a Telo nomine, de longinquis regionibus S. Severini invitatus virtutibus venit, rogans ejus orationibus mundari. Accepto itaque ex more praecocepto, jubetur Deum totius gratiae largitorem sine cessatione lacrymabiliter exorare. Quid plura? precibus beati viri idem leprosum divina opitulatione mundatus, dum commutat mores in melius, mutare meruit et colorem, Regis aeterni magnalia tam suis quam plurimorum vocibus longe lateque denuntians.

43 b Bonosus quoque monachus B. Severini, barbarus genere, qui responsis ejus inharebat, oculorum imbecillitate plurimum praegravatus, medelam sibi praestari ejus oratione poscebat, aegre ferens adventitios et externos salutaris gratiae sentire praesidia, sibi nullam remediorum opem aliquatenus exhiberi. Cui servus Dei: Non tibi, inquit, expedit filii corporeis luminibus aciem habere perspicuam, et exterioris oculi clarum praefere conspectum: ora magis ut obtutus vegetetur interior. Talibus ergo monitis informatus, dedit operam corde magis videre quam corpore, meruitque absque ullo fastidio mirabiliter in orationis perfici jugitate continuus, et per quadraginta fere annos in monasterii excubiis perseverans, eodem quo conversus est fidei calore transivit ad Dominum.

44 In loco c Boitro superius memorato, quosdam tres monachos sui monasterii doctor humilis superbiae foeditate respersos, dum pro suis singulos excessibus increpatos, durare in pernicie comprobasset, oravit ut eos Dominus in adoptionem recipiens filiorum, paterno dignaretur flagello corripere. Prius ergo quam orationem effluis lacrymis terminaret, uno momento iidem monachi daemone corripiente vexati, contumaciam suam pectorisque fastum, ac superbiam cordis, miserabilibus vocibus fatebantur. Absit ut cuiquam hoc crudele videatur aut noxium, quia traditi sunt hujusmodi Satanæ in interitum carnis, sicut beatus docet Apostolus, ut spiritus salvus sit in die nostri Jesu Christi; d cum B. Ambrosius Mediolanensis Episcopus servum Stiliconis, auctorem falsarum epistolarum deprehensum, dixerit oportere tradi Satanæ, ne talia imposterum auderetmittere; quem eodem momento, cum adhuc sermo esset in ore Sacerdotis, spiritus immundus arreptum cepit discerpere. e Severus quoque Sulpitius refert ex relatione Posthumiani, virum quendam magnis virtutibus signisque mirabilem, ad expellendam de corde suo jactantiae vanitatem quam incurrerat, exorasse ut permissa in se mensibus quinque diaboli potestate, similis his fieret quos ipse curaverat. Idem post pauca: Itaque correptus a daemone, tentus in vinculis, omnia quae emergentem ferre solent perpassus; quinto demum mense curatus est, non tantum a daemone, sed quod illi erat utilius atque optatius, ab elationis

Parne depositum sanat.

a
Leprosam mundat.

b
Quibusdam sanitas perniciosa est.

c
Tres superbi monachi corripuntur a daemone, ipso orante:

1. Cor. 5. 3.

d

e

Eos liberal.

elationis vanitate. Prædictos itaque monachos vir Dei delegatos fratribus per dies quadraginta arduis abstinentiæ remediis mancipavit. Quibus expletis, data super eos oratione, a potestate dæmonis eruit, nec solum corporis sanitatem, sed et mentis imperit. Quo facto sancto viro reverentiæ terror accevit, et ceteros major disciplinæ metus obtinuit.

Suorum periculum divinitus cognoscit, et propulsat.

43 Marcianum monachum, qui postea Presbyter ante nos monasterio præfuit, ad Noricum cum Renato fratre direxerat. Et cum dies tertius laboraret, ait fratribus: Orate carissimi, quia gravis hac hora Marcianum tribulatio comprimit et Renatum, de qua tamen citius Christi liberabuntur auxilio. Tunc monachi, quæ ab eo dicta sunt protinus annotantes, illis post menses plurimos redeuntibus, diem horamque periculi qua barbaros edeant indicantibus, sicut signaverant approbaverunt.

Prædicit morbos suorum, et sanabat.

46 Item beatissimus Severinus monacho. Urso nomine, repente præcepit quadraginta dierum districtiore jejunio, venturæ calamitati, abstinentia ciborum et lamentis occurrere, dicens: Imminet tibi corporale periculum, quod Dei præsidio parvi panis et aquæ remediis expiabis. Quadagesimo itaque die mortifera papula in brachio jejunantis apparuit, quam mox ad ipsum ingressus suppliciter demonstravit. Cui Sanctus Dei famulus: Noli metuere prænuntiatum tibi ante dies quadraginta discrimen, statimque propria manu signo crucis obducto, mirantibus qui aderant papula lethalis evanuit. Hoc unum de domesticis sanitatibus narrasse sufficiat, prolixo operis fastidium declinando. Nam sæpius suorum ægrotudines monachorum Christo sibi revelante prænuntians, iisdem quibus prævidebat muneribus et sanabat.

Oratio ejus:

47 A discipulorum suorum quoque cellula spiritalis doctor non longius habitabat, in orationibus et abstinentia jugiter perseverans, cum quibus tamen matutinas orationes, et propriam noctis principio psalmodiam solemniter adimplebat; reliqua vero orationum tempora, in parvo complebat oratorio, quo manebat. In quibus sæpe cælestibus informabatur oraculis, multa futura per Dei gratiam prædicabat, multorum etiam occulta cognoscens, ut opus erat proferebat in medium, et singulis remedia, prout poscebat modus ægrotudinis, providebat. Status ejus unum erat in oratorii pavimento cilicium, omni tempore ipso quo vestiebatur amictu, etiam dum quiesceret, utebatur. Nunquam ante solis occasum nisi certa solvit festivitate jejunium. Quadagesimæ vero temporibus una per hebdomadam refectione contentus, æquali vultus hilaritate fulgebat. Aliena quasi propria errata deflens, quibus poterat præsidium temperabat.

revelationes:

lectus:

jejunia.

a Sur. Thegio.

b Sur. Bonos. Pet. de Natal. Bonus.

c Sur. Barotro. Belf. Bolotto, mendose.

d Refert id Paulinus in vita S. Ambrosii, vii Decemb.

e Dialogo 1, cap. 3. referturque lib. 4, de vitis PP. cap. 3.

CAPUT XI.

Mortem suam prædicit, suos ac Reges monitis instruit, obit.

Rugorum Regem et Reginam monet moriturus.

a

Deinde post multos agones et diuturna certamina, cum se B. Severinus de hoc seculo transiturum Domino revelante sensisset, memoratum Rugorum Regem Favam cum uxore ejus crudelissima, nomine Gisa, ad se venire commonuit. Quem cum salutaribus exhortatus esset affatibus, ut ita cum sibi subjectis ageret, quo se jugiter cogitaret pro statu regni sui rationem Domino redditurum, aliisque verbis intrepide monisset, a protenta manu Regis pectus ostendens, Reginam interrogationibus arguebat his: Hanc, inquit, animam, Gisa, an aurum argentumque plus diligis? Cumque illa maritum se diceret cunctis opibus anteferre. Vir Dei sapienter: Ergo, inquit, desine

innocentes opprimere, ne illorum afflictio vestram magis dissipet potestatem: etenim tu sæpemensuetudinem Regis convellis. At illa: Cur, inquit nos sic accipis serve Dei? Cui ipse: Contestor, ait, vos ego humilis, jam profecturus ad Dominum, ut ab iniquis actibus temperantes, piis mores honestetis operibus. Huc usque regnum vestrum auctore Domino prosperatum est, jam ex hoc vos videritis. His monitis Rex cum conjuge sufficienter instructi, valedicentes ei profecti sunt.

49 Tunc Sanctus non desinebat de suæ migrationis vicinia suos alloqui dulcedine caritatis, quod quidem facere nec ante cessaverat. Scitote, inquit, fratres, sicut filios Israel constat ereptos esse de terra Ægypti, ita cunctum populum terræ hujus, oportet ab injusta barbarorum dominatione liberari. Etenim omnes cum suis facultatibus de his oppidis emigrantes, ad Romanam provinciam absque ulla sui captivitate perveniunt. Sed mementote præcepti S. Joseph Patriarchæ, cujus ego vos indigni et infimus attestatio convenio: Visitatione visitabit vos Dominus, et tolletis ossa mea hinc vobiscum, quod non mihi, sed vobis est profuturum. Hæc quippe loca nunc frequentata cultoribus, in tam vastissimam solitudinem rediguntur, ut hostes æstimantes auri se copiam repturos, etiam mortuorum sepulturas effodiant. Cujus vaticinii veritatem eventus rerum præsentium comprobavit. Levare ergo suum corpusculum Pater sanctissimæ probitatis providis argumentis præcepit, ut dum generalis populi transmigratio provenisset, indivisa fratrum, quos adquisierat, congregatio proficiscens, obtentu memoriæ ejus in uno sanctæ societatis vinculo permaneret.

50 Diem etiam quo transiturus esset idem B. Severinus e corpore ante duos et amplius annos hac significatione monstravit. Epiphaniorem die, cum sanctus se Lucillus Presbyter Abbatis sui b S. Valentini, Rætiarum quondam Episcopi, diem depositionis annua solemnitate in crastinum celebraturum sollicitus intimasset, idem famulus Dei ita respondit: Si B. Valentinus hæc tibi celebranda solemnia delegavit, ego quoque tibi in eodem die vigiliarum mearum studia observanda, migraturus e corpore, derelinquo. In his sermonibus tremefactus, cum se magis, utpote homo decrepitu enixius commendaret, quasi primitus transiturus, adjecit: Hoc erit, sancte Presbyter, quod audisti, nec enim Domini constitutum humana voluntate præteriet.

51 Præterea cum c Fridericus a fratre suo Rugorum Rege Fava ex paucis quæ super ripam Danubii permanserant oppidis unum acciperet Favianis, juxta quod S. Severinus, ut retuli commanebat, et ad eum idem Fridericus ex more salutaturus accederet; cœpit ei miles Christi iter suum enixius indicare, sub contestatione hæc proloquens: Noveris me, inquit, quantocyus ad Dominum profecturus, et idcirco commonitus præcaveto, ne me discedente aliquid horum quæ mihi commissa sunt attaminare pertentes, et substantiam pauperum captivorumque contingas, indignationem Dei, quod absit, tali temeritate sensurus. Sed Fridericus inasperata commonitione percussus: Cur, inquit, hac contestatione confundimur, cum non optemus tantis orbari præsidiiis, et sanctæ largitioni tuæ, quæ omnibus nota est, conferre aliquid nos deceat, non auferre, quatenus solita, sicut et pater noster Flaccitheus, tua merear oratione muniri, qui experimento didicit sanctitatis tuæ meritis se fuisse semper adjutum? Et ille: Qualibet, inquit, occasione meam cellulam volueris lædere, et hic statim probabis, et in futuro solves, quam non opto, vindictam. Tunc Fridericus promittens se Christi famuli monita servaturum, remeavit ad propria. Doctor vero dulcissimus non cessabat suos alloqui per momenta discipulos, dicens: Confido de gratia Christi mei Jesu, quia

AUCTORE EUGIPPIO.

Prædicit Norici vastitatem:

jubet corpus suum in Italiam deportari.

Gen. 50. 24.

b

Diem mortis suæ biennio ante prædicit.

c

Friderico Regi justitiam commendat.

ACCITORE
EGYPTIO. quia vobis in opere suo durantibus, et meae memoriae pacata societate conjunctis, aeternae vitae bona tribuet, nec solatia praesentium denegabit.

Monita disci-
pulis data. 32 Nonis itaque Januariis cepit tenuiter lateris dolore pulsari, quo durante per triduum, medio noctis tempore fratres adesse praecipit, quos de corpore suo commonens, et paterna informatione corroborans, instanter ac mirabiliter talia prosecutus, aiebat: Filii in Christo carissimi, scitis quod B. Jacob conditione mortis instante, filios suos adesse praecipiens, propheticae benedictionis affatibus singulos quosque remunerans, mysteriorum arcana prodidit futurorum. Nos vero infimi ac tepidi, tantaque impares pietati, hanc praerogativam nostris usurpare viribus non audemus, unum tamen quod humilitati congruit non tacebo, mittens vos ad exempla majorum, quorum intuentes exitum conservationis, imitamini fidem. Abraham namque vocatus a Domino, fide obedivit ut exiret in locum quem accepturus erat in possessionem. et exiit nesciens quo venturus esset. Hujus igitur beati Patriarchae imitamini fidem, imitamini sanctitatem: terrenam despiciite patriam, caelestem semper inquire. Confido autem in Domino, quod mihi de vobis aeterna lucra provenient. Video enim vos gaudium meum fervore spiritus ampliase, amare justitiam, fraternae caritatis vincula diligere, castitati operam dare, humilitatis regulam custodire: haec, quantum ad hominis spectat intuitum, laudo confidenter et approbo. Sed orate ut quae humanis aspectibus digna sunt, aeternae discretionis examine firmentur, quia non sicut videt homo videt Deus. Ille siquidem, sicut divinus sermo denuntiat, omnia corda scrutatur, et omnium mentium cogitationes antevenit. Assiduis ergo precibus hoc orate ut oculos cordis vestri Dominus illuminet, eosque, sicut oravit B. Heliseus, aperiat, quo possitis agnoscere quanta nos circumstant adjumenta Sanctorum, quanta fidelibus auxilia praeparantur; Deus enim noster supplicibus appropinquat. Non desit militantibus jugis oratio: non pigeat agere penitentiam, quos non puduit facinus perpetrare: non pigeat lugere peccantes, si quo modo offensa divini iudicii lacrymarum vestrarum inundatione placetur, quia spiritum contribulatum, suum est dignatus vocare sacrificium. Sinus igitur corde humiles, mente tranquilli, delicta omnia praecavent, ac divinorum semper memores mandatorum, scientes non prodesse nobis cum humilitate vestis nomen monachi, vocabulum religionis, speciem pietatis, si circa mandatorum observantiam degeneres inveniamur et reprobi. Mores igitur, filii carissimi, longi sermonis affatu? Superest ut beati Apostoli ultima oratione vos persequar, ita dicentis: Et nunc commendo vos Deo, et verbo gratiae ejus, qui potens est conservare vos, et dare hereditatem in sanctificationibus. Ipsi gloria et imperium in saecula saeculorum, Amen.

Act. 20. 32. 33 Post hujusmodi igitur aedificationis alloquium, cunctos per ordinem ad osculum suum jussit accedere, et Sacramento communionis accepto fieri se penitus prohibet, totumque corpus signo crucis extenta manu consignans, ut psallerent imperavit. Quibus mororis effusione cunctantibus, ipse psalmum protulit ad canendum: Laudate Dominum in Sanctis ejus, omnis spiritus laudet Dominum. Sextis itaque Januarii Idibus, nobis vix praefletu respondentibus, in hoc versiculo quievit in Domino. Quo sepulto, credentes omnimodo seniores nostri quae de transmigratioe praedixerat, sicut et multa alia, infecta praeterire non posse, locellum ligneum paraverunt, ut cum

Communicat,
et cruce se si-
gnat.

Pie moritur.

praenuntiata populi transmigratio provenisset, praedictoris imperata compleverunt.

a *Stalbanus scribit eum Reginae manum prehensisse, perperam, ut patet.*

b *De eo egimus vii Januarii.*

c *Ms. Belf. Fridericus. Vels. Friderichus.*

CAPUT XII.

In Italiam S. Severini corpus transfertur.

Fridericus vero B. Severini morte comperta, pauper et impius, barbara cupiditate semper immanior, vestes pauperibus deputatas, et alia nonnulla credit auferenda. Cui sceleris sacrilegium, copulans, calicem argenteum, ceteraque altaris ministeria praecipit auferenda. Quae cum imposita essent sacris altaribus, nec anderet directus villicus ad tale facinus suas manus extendere, quemdam militem, a Avicianum nomine, compulsi diripere memorata. Qui quamvis invitus praecipit perficiens, mox tamen incessabiliter vexatus omnium membrorum tremore, daemone quoque corripitur. Is ergo velociter consilio meliore correxit errata. Suscepit namque professionis sanctae proposito, in insulae solitudine armis caelestibus mancipatus, militiae commutavit officium. Fridericus autem immemor contestationis et praesagii sancti viri, abrais omnibus monasterii rebus, parietes tantum, quos Danubio non potuit transferre, dimisit. Sed mox in eum ultio denuntiata pervenit; nam intra mensis spatium a Friderico fratris filio interfectus, praedam pariter amisit et vitam. Quapropter Rex Otachar b Rugis intulit bellum, quibus etiam devictis, et Friderico fugato, patre quoque Fava capto, eum ad Italiam cum noxia conjuge supra memorata, videlicet Gisa, transmigravit.

35 Post audiens idem Odachar Fridericum ad propria revertisse, statim fratrem suum misit cum multis exercitibus c Aonulphum, ante quem deno fugiens Fridericus, ad d Theodoricum Regem, qui tunc apud e Novam civitatem provinciae Moesiae morabatur, profectus est. Aonulphus vero praecipit fratris admonitus, universos jussit ad Italiam migrare Romanos. Tunc omnes incolae tamquam de domo servitutis Aegyptiae, ita de quotidiana barbarie frequentissima depraedationis educti, S. Severini oracula cognoverunt. Cujus praecipit non immemor venerabilis noster Presbyter Lucillus, dum universi per Comitem f Pierium compellerentur exire, praemissa cum monachis vespere psalmodia, sepulturae locum imperat aperiri. Quo patrefacto, tanta nos suavitatee fragrantia omnes circumstantes accepit, ut praenimio gaudio et admiratione prosterneremur in terram: deinde humaniter aestimantes ossa funeris invenire disjuncta, (nam annus g sextus depositionis ejus effluxerat.) integram corporis compagem reperimus. Quo miraculo, immensas gratias retulimus omnium conditori, quia cadaver Sancti, in quo nulla aromata fuerant, nulla manus accesserat condientis, cum barba pariter et capillis usque ad illud tempus permansisset illaesum. Linteaminibus igitur immutatis, in loculo multo jam tempore ante preparato funus includitur, carpentum trahentibus equis mox evehitur, cunctis nobiscum provincialibus idem iter agentibus, qui oppidis super ripam Danubii relictis, per diversas Italiae regiones varias suae permigrationis sortiti sunt sedes. Sancti itaque corpusculum ad castellum nomine h Montem Feletem multis emensis regionibus oportatum est.

36 Per idem tempus multi variis occupatis languoribus, et nonnulli spiritibus immundis oppressi, medelam divinae gratiae sine ulla mora senserunt. Tunc et mutus quidam ad id castellum suorum miseratione perductus est, qui dum in oratorium, quo sancti viri corpusculum super carrum positum adhuc permanebat, alacer pervenisset, ac sub eo clauso oris sui ostio in cordis cubiculo supplicaret, illico lingua ejus in orationem

Sacra diripiens a daemone corripitur: fit monachus.

a

Ree sacri-legus punitur.

b

c

d

e

f

g S. Severini corpus post 6 annos illatum, deferitur in Italiam.

h

Claret miraculis.

Mutus ejus
meritis loqui-
tur.

orationem resoluta, laudem dixit Altissimo. Cumque reversus ad hospitium, quo suscipi consueverat, interrogatus fuisset ex more, nutu signoque pulsatus, et orasse se, et laudem Deo obtulisse clara voce respondit. Quo loquente pavefacti qui eum noverant, ad oratorium cum clamore currentes, sancto Lucillo Presbytero, simulque nobis qui cum illo eramus, ignorantibus quid venerat indicaverunt. Tunc omnes exultantes in gaudio, divinæ clementiæ gratiarum retulimus actiones.

i
Corpus S. Se-
verini in Cas-
tello Lucu-
lano magni-
fice conditum.

37 Igitur illustris fœmina i Barbaria B. Severinum, quem fama vel litteris cum suo quondam jugali optime noverat, religiosa devotione venerata est. Quæ cum post obitum ejus audiens corpusculum Sancti in Italiam multo labore perductum, et usque ad illud tempus terræ nullatenus commendatum, venerabilem Presbyterum nostrum k Marcianum, sed et cunctam congregationem litteris frequentibus invitavit. Tunc S. Gelasii Sedis Romanæ Pontificis auctoritate, et Neapolitano populo exequiis reverendis occurrente, in castello l Lucullano per manus S. Victoris Episcopi, Mausoleo, quod prædicta fœmina condidit, m ex parte collocatum est.

Multi isthic
sanati.

38 Qua celebritate multi languoribus diversis afflicti, quos recensere longum est, receperunt protinus sanitatem. Inter quos quædam venerabilis ancilla Dei, Processa nomine, civis Neapolitana, cum gravissimum ægritudinis pateretur incommodum, sancti funeris provocata virtutibus, in itinere propeanter occurrit, ingressa sub vehiculum, quo corpus venerabile portabatur, statim caruit omnium languore membrorum.

n
Cæcus illu-
minatus.

39 Tunc et n Laodicus quidam cæcus, inopinato psallentis populi clamore percussus, sollicitè suos quid esset interrogat! Respondentibus quod cujusdam sancti Severini corpus transiret; punctus ad fenestram domus, in qua manebat, se duci rogat, de qua poterat a sanis eminus multitudo psallentium atque vehiculum sancti corporis contemplari. Cumque fenestræ enixius incumbere atque oraret, protinus prospicit sigillatim demonstrans omnes notos atque vicinos. Quo facto, cuncti qui audierant, gratias Deo lacrymantibus gaudiis retulerunt.

o p

60 o Marinus quoque Primicerius p sanctæ Eccle-

siæ Neopolitanae, cum sanitatem post immanissimum capitis dolorem recipere non posset, caput vehiculo credens apposuit, et mox a dolore liberum sublevavit; memorque illius beneficii, semper in die depositionis ejus occurrens, devotum sacrificium Deo cum gratiarum actione reddebat. Verum multis plura scientibus, sufficiant ista de innumeris, quæ ingressu ejus gesta sunt beneficiorum virtutumque retulisse miracula. Monasterium igitur eodem loco constructum, ad memoriam beati viri hactenus perseverat, cujus meritis multi obsessi a dæmonibus curati sunt, et diversis obstricti languoribus receperunt ac recipiunt, operante Dei gratia, sanitatem, cui est honor et gloria per infinita sæcula sæculorum, Amen.

- a Sur. Avicianum.
b Id factum an. 487, Boetio Consule. Ex his porro quæ hic nar-
rantur refellitur, Irenicus qui lib. 3. Exeg. Germ. c. 14, Feletheum
ait sine liberis defunctum, Gise regnum reliquisse: hanc Subæ
nuptiam Hunulphum peperisse et Odoacrem Italiæ Regem.
c Sur. Brauner. Sigon. Onulfum. Aventin. Anulfum, Staib.
Mulfum.
d Hic paulo post, anno nimirum 489, Italiam invasit, atque
Odoacrem aliquot præliis vicit.
e Al. Novas, Staib. Nonas, mendose. Notitia Imperti plures
Novas vel ad Novas habet. Hæc ad Danubium sila in Moesia in-
feriore. Credita erat Theodorico tum Moesia inferioris et Dacia
Ripensis pars.
f Sur. et Staib. Pigerum. Militaris hic fuisse Comes videtur,
non ut vult Avenlinus, Vindelicia et Norici Præses.
g Migratio hæc contigit post captum an. 487, Feletheum ante
motum an. 489 a Theodorico bellum, ergo 487, vel potius 488. Unde
colligi potest S. Severinum an. 482, sexennio nimirum ante esse
mortuum; non 491, ut scripsit Huidius. Tum quoque S. Anto-
nium, de quo xxvii Decemb. agetur, ex Norico in Italiam mi-
grasse, existimat Braunerus.
h Haud satis liquet, quod id castellum fuerit. Est in Venetorum
Carnorumque finibus Feltria ad Plavim flumen urbs Episcopalis,
antiqui nominis. An hæc S. Severini corpus deportatum? an potius
in Umbriam, cujus pars Monte Feltræ dicitur inter Concham et
Marechiam flumina, ubi oppidum in edito colle vulgo S. Leo, olim
Mons Feretratus, forte Feretrus, Græcis ἱερωτὴς ἑρπετρῶν, Staiba-
nus ad Montem Seletum, Engenius ad Siletum, auctas Sancti ex-
vitas scribunt.
i Baron. Barbara.
k Engen. Martinum.
l Siletum fuit hoc oppidum, sive castellum, inter Neapolim et Pu-
teolos. Non est vero, ut suspicabatur Velserus, oppidum Picensi-
orum proxime Nucernam, S. Severini dictum Lucullanum nunc
dici Castellum del Ovo scribit Cesar Engenius.
m Hæc duo verba, ex parte, aberant a ms. Belfortii.
n Alii Laodicus.
o Sur. Marianus.
p Addunt Sur. et Belf. cantorum.

AUCTORE
EUGIPPIO.
Alius dolore
capitis libe-
ratus.

Monasterium
S. Severini
nomine con-
struitur.

DE TRANSLATIONE S. SEVERINI.

X OCT. AN.
CR. CMX.
Tres S. Seve-
rini transla-
tiones:

Ter reliquæ sunt S. Severini translatae: primum anno 488, sexennio ab ejus obitu, ex monasterio quod juxta Fabiana construxerat, in Italiam ad montem Feletem; sive in Feltria nunc est, sive oppidum S. Leonis, olim Mons Feretratus, aut Feretrus dictum in Umbria inter Ariminum et Crustuminum, vulgo Marechiam et Concham, amnes; sive Filetus vicus Marrucinorum, quem Leander Falletum vocat; seu quis alius locus. Eam translationem describit, qui interfuit Eugippius supra cap. 12, num. 33, uti et secundam quæ post annum Christi 492, ante tamen finem anni 496, contigit, cum S. Gelasii Pontificis auctoritate ad castrum sive oppidum Lucullanum, quod ad Luculli celeberrimam villam, inter Neapolim ac Puteolos extractum erat, sacra deporta sunt pignora, ac magnifico condita Mausoleo.

Monasterium
in Lucullano.

2 Isthic conditum deinceps cœnobium est, cujus meminit S. Gregorius lib. 2, ep. 40, his verbis: Mancipia autem si qua de cetero in monasterio S. Severini, vel in alia ecclesia ejusdem castelli de civitate refugerint, etc. Et lib. 7, ep. 18, ad Anthemium Subdiacolum, oratorii S. Severini meminit. Postquam is, inquit, qui ad Episcopatum Surrentinæ civitatis electus fuerat, aptus nobis visus non est, Amandum Presbyterum oratorii S. Severini, quod in castro Lucullano situm est, elegerunt. De reliquiis S. Severini agit

lib. 2, ep. 38, ad Petrum subdiacolum Campaniæ: Quia igitur ecclesiam positam juxta domum Merulanam regione tertia, quam superstitio diu Ariana detinuit, in honorem S. Severini cupimus consecrare; Experientia tua reliquias B. Severini summo opere debita cum veneratione transmittat. Rursusque lib. 7, ep. 83, Indict. 2, ad Fortunatum Episcopum Neapolitanum: Januaria religiosa femina sanctuaria beatorum Severini Confessoris, et Julianæ Martyris oblata petitione sibi postulat debere concedi; quatenus in eorum nomine oratorium propriis sumptibus constructum possit solemniter consecrari, etc. Quæ loca de S. Severino Abbate accipi debere fatetur Baronius. At si alius erat Neapoli Severinus publica veneratione celebris, debisset sane S. Gregorius utriusq. mitti sibi, aut Januaria dari, reliquias vellet, exprimere.

Reliquiæ S.
Severini.

3 Tandem e Lucullano translatae Neapolim sunt anno Leonis sapientis Imperatoris 24, Christi 910, ut tradunt Ambrosius Staibanus, et Cesar Engenius Caracciolus. Nam cum Campaniæ littora varie Saraceni infestarent, veritus Neapolitanus Dux Joannes, ut sustinere eorum impetum Lucullanum posset, id subruit, atque oppidanus Neapolim transtulit. Tum quoque S. Severini Neapolim reliquias devectæ. Historiam illius translationis scripsit qui aderat, Joannes Diaconus citatus ab Antonio Caracciolo in Notis ad Lupi Pratospatæ Chronicon. Ex eo

iii
Translatio.
not. 126.